

MASTER NEGATIVE NUMBER

6008.45

திராவிட நாடு

[மலர் 14, இதழ் 13]

October 02, 1955

Record no. 1005

Tirāviṭa nāṭu

[Malar 14, ital 13]

October 02, 1955

Record no. 1005

Raja Muthiah Research Library
3rd Cross Road, C P T Campus
Taramani, Chennai 600 113,

கிராமியர்

எழு! எழு! எழுந்திரு!!

[வாணிதாசன்]

—★—

வாழ்க! வாழ்கவே! வாழ்கவே! தமிழ்
வாழ்க வாழ்கவே! வாழ்கவே!—மக்கள்
உளறும் வாயும் இவிக்கும் தீத்தமிழ்!

சூழ்ந்த மொழியுள் தமிழே தாயாம்! மண்
தோன்றிய நாளே தோன்றியதாம் தமிழ்!

ஆரியச் சித்திய நொழிகளுக் கெல்லாம்
ஆணிவேர் நம்மதும் திராவிடம் கண்டாய்!
பாரில் இதைப்போல் கன்னியாய் என்றும்
பல்லாண்டு வாழ்ந்த மொழியுண்டோ சொல்லாய்!

இந்தா! இதைக்கேள்; என்னகுந் நோழா!
இன்தமிழ்ப் பகையெலாம் உன்னுயிர்ப் பகையாம்!
அந்தந்த நாளும் அந்தந்த நாட்டார்
ஆளல் முறையென வானேந்தி விட்டார்
வந்த பகைகண்டு சொத்தமொழி மாற்து
வாய்போத்தி இருப்ப்தோ? வானேந்திப் புறம்படு!
சொத்தமாம் திராவிடம்! தாயகம்! ஆம்! ஆம்!
சூர்ப்புலி மகனே! எழு! எழு! எழுந்திரு!!

மாவிகை

கு:- பெரிய கூட்டம், மிகப் பெரிது. நான், வெருத்துக்கட்டி விட்டேன்! ஜயாகூடப் பேசினார்.

கா:- கேள்விப்பட்டேன், ஜயா என்ன பேசினார்?

கு:- மலையாளிகளுடைய ஆதிக்கத்தை ஒழித்தாகவேண்டும் என்பதுபற்றிப் பேசினார்...

கா:- அப்படியா...

கு:- மலையாளிகள் கேட்கும் தட்சிணப் பிரதேசத் திட்டத்தை மண்டைமீல் அடித்தார். மற்றொரு விசேஷம்... மிழ்நாடு எனவே இனி திட்டம்.

கா:- அது நல்லதுதான்! தமிழ்நாடு என்பது தனக்குத்தான் காப்பிரிட் என்று கூறிக்கொள் கிறாரே ம. பொ. சி. அவருக்குச் சரியான குடுத்தான்...

கு:- அதுதான் குஷம்...

கா:- அவர்கள், திராவிடநாடு தான் பேசுகிறார்கள் போலிருக்கிறதே...

கு:- பேசட்டும், பேசட்டும்... அதுகள் மீது தாக்குதல் நடத்த, அதுவும் ஒரு சாண்ச...

கா:- சரி... வரட்டுமா?

கு:- நான் சொன்ன விஷயம்...

கா:- அவசரப்பட்டேல்... ஆகட்டும்...

*

வேறு மாவிகை

வ:- இது புதிய தொல்லையாகி விடுமே...

கா:- எது? தி. கழகம் மலையாளிகளை எதிர்க்கும் விஷயத்தைத் தானே சொல்கிறீர்கள்...

வ:- ஆமாம்... நங்களும் அதை ஆதரிப்பது போல ஜாடை காட்டுகிறீர்...

கா:- காட்டினால் என்ன...

வ:- உங்களுக்குத் திருப்தி தருவது என்று எண்ணிக்கொண்டு அவர்கள் முழு முச்சாக மலையாளி ஒழிக என்று ஆரம்பித்துவிடுவார்களே... புதிய தொல்லை...

கா:- புதுதொல்லை ஒன்றும் செய்துவிடாது... இவர்கள் மலையாளிகள் மீது பார்வையைச் செலுத்துவதாலே, இரண்டு பழைய தொல்லை ஒழிகிறது தெரியுமோ...

வ:- அத்தென்ன...?

கா:- இனி திராவிடநாடு பேச மாட்டார்கள் -- ஆரிய -- திராவிட பேதம் பற்றிய பேச்சு ஒழியும்...

வ:- ஆமாம்... தமிழர், தமிழ்நாடு, இப்படித்தான் பேசுவார்கள்...

கா:- மற்றோர் விஷயம், மலையாளி ஆதிக்கம் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருப்பது நல்லது... ஏனெனில், அக்ர பாரப்பரை ஒட்டுவது, அக்ர காரத்தைக் கொளுத்துவது, என்ற பேச்செல்லாம் கிளம்பாது... வ:- ஆமாம்... அதற்கு நேரம், நினைப்புக் கிடையாது...

கா:- இனி, மலையாளிகள் எந்த இலாகாவில் இருக்கிறார்கள் -- எவ்வளவு சம்பளம் வாங்குகிறார்கள் -- அவர்கள் பழக்க வழக்கம், நடைநெறி, பாவனை, பூஜை, முறை இவை பற்றி ஆராய்ச்சி -- புள்ளி விவரம் -- முழுக்கம் -- போர் -- இளர்ச்சி -- இப்படித் திரும்பிவிடும் -- பாரப்பரை பற்றிய எதிர்ப்புக்கு ஒய்வதான்!

வ:- பிலே! பிலே! நல்ல நல்ல சாண்ச அடிக்குதய்யா உமக்கு யாக ஜாதகம்!

கா:- டில்லியிலிருந்து அடிக்கடி தபால் வருகிறது, பாரப்பரை எதிர்ப்புப் பிரசாரம்பற்றி... இனி அந்தத் தொல்லை விட்டது...

வ:- நிகளும் ஒரு காரியம் செய்தால், நல்ல பலன் இருக்கும்... அவர்களுக்கும் உற்சாகம் இருக்கும்.

கா:- காட்டினால் என்ன...

பிடி சாம்பல்!

பிடி சாம்பல்! முடிவிலோர் பிடி சாம்பல்!

உரிமைக் கிளர்ச்சி எனும் உன் தமைய பணியில் ஈடுபட்டுவிட்டேன் -- உலகெல்லாம் போற்றிடும் பண்டிதர் நமது பணியினைப் பாராட்டிப் பேசுகிற -- சந்திரம் நம் பிறப்புரிமை என முழக்கத்துடன் செல்கிறோம், நமது உடலில் தூசு விழுந்தாலும் பண்டிதருடைய உள்ளம் பதறும், ஆவி துடிக்கும்; எனவே, நம்மை எந்த எந்தச் சாதிகார வெறியையும் ஏதும் செய்யத் துணிய மாட்டான் என்று எண்ணிச் சென்றனர் -- வீரமிக்க இளைஞர்கள் -- பிடி சாம்பல் கிடைத்திருக்கிறது. போராட்டி நடத்தும் போர்ச்சு கிய சர்க்கார், அற்புதப் வீரர் களைச் சட்டத் தள்ளினர். நாடு கொடுத்தது; பண்டிதர்! அடுக்குமா பதறினார்; பாவிக்களை! அடுக்குமா இந்த அக்கிரமம் என்கு வீர டார், வீழ்ந்துபட்ட வீரர்களுக்கு வீர வணக்கம் செலுத்தினார் -- பண்டிதர் 'கண்டனம்' உலகெங்கும் பரவியது -- எனினும், இப்போது கிடைத்திருப்பது, பிடிசாம்பல்!

தன்னும் இளைமை துணைநிற்க, தூய கருத்துகள் உடனிருக்க, கோவாவுக்குள் நுழைந்த அற்புதப் வீரர்களை, மிருகங்களை வேட்டையாடுவதுபோலச் சட்டத் தள்ளினர் -- குருதி கொட்டக் கொட்ட வீரர்கள் கிழிவீழ்ந்தனர், பின்மாயின் -- பிணங்களைத் திருப்பித் தரவும் பேயர் இணங்கவில்லை. 'புடை எடுத்து வந்தனர் -- தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டோம்' என்று திரிவாதம் பேசினர்.

திரே! வீரே! உங்கள் தியாகம் வீண்போகாது; என்று எழுச்சி

கொப்பளிக்கப் பேசிய பண்டிதர், என்ன காரணத்தாலோ, கவிழ்ந்து படுத்துக்கொண்டார், கண்களையும் இறுக முடிக்கொண்டார், இனி சத்யாக்கிரகம் கூடாது -- அனுமதிக்கமாட்டேன் -- மீறிச் செல்பவர்களைப் போலீஸ் மடக்கும், பிடிக்கும், கொட்டடிடும் அடைக்கும் என்று 'சலாசா' பாஷையில் பேசலானார். திடுக்கிட்டுப் போயினர், அற்புதப் நாடாத்தியோர். பிடி சாம்பல் கிடைத்திருக்கிறது.

உயிரிழக்க அஞ்சாத வீரர்கள் அற்புதப் பாரிஸ் ஈடுபட்டுவிட்டனர் -- உலகப் புகழ்பெற்ற நேரு பண்டிதர் அவர்களை வாழ்த்தி உற்சாக மனிதர்துவிட்டார், எனவே இனி அவர்கள் ஆபிரிக்க கண்கில் உள்ளே நுழைவர், நாள் தவறாமல் சட்டத் தள்ளிக்கொண்டே இருக்க முடியுமா? நாளிலம் என்ன சொல்லும்? கண்டனம் அலை அலைபாசுக் கிளம்புமே! என்றெண்ணிப் போர்ச்சு கிய சர்க்கார் கலக்கமடைந்த நேரமாகப் பார்த்து, நேரு பண்டிதர், இனி இந்தியாவிலிருந்து கோவாவுக்குள் நுழைய சத்யாக் கிரங்களை அனுமதிக்கப் போவ தில்லை என்று அறிவித்துவிட்டார். என்ன காரணம்? ஏன் இப்படிக்காட்டிக் கொடுக்கிறார் என்று கண்ணீர் வழக்கிறார்கள், விடுதலைக் கிளர்ச்சிக்கு தம்மை ஒப்படைத்து விட்டவர்கள். போர்ச்சுகிய சர்க்கார், ஒரு பெருஞ் சிரிப்போலி யுடன், இப்போது, பிடி சாம்பல் அனுப்புகிறது. அனுப்புவது மட்டுமல்ல, பாராட்டுதலை, நன்றி யறிவிப்பைக்கூட எதிர் பார்க்கிறது!

இந்தியத் துணைக் கண்டம் விடுதலை பெற்ற நாளாம் ஆகஸ்டுப் பதினெந்து ஆரம்பமாகிறது அற்புதப் போர் -- வாழ்த்துதலை வழங்கியுள்ளார் பண்டிதர், இனி பத்திர நாளோ, ஒரு திங்களை, கடைசி பரங்கியும் 'பாரத்' நாட்டிலிருந்து ஒழிந்துபோவான் என்று பலரும் நம்பினர். எனவேதான், காரிகை சுரமிழ்ந்தது, வீர உயிர் இழந்தது கேட்டதும் உள்ளத்தில் பெரு நெருப்பு மூண்டதெனினும், கண னீரைத் துடைத்துக்கொண்டு, வெற்றி நாளே எதிர்பார்த்தவன் னாம் நாடு இருந்தது. இப்போது, யாவும் முடிவிலொரு பிடிசாம்பல் ஆகிவிட்டது.

கோவாவில் போர்ச்சுகிய கொடிய யலர்களால் சுட்டுக் கொல்லப்

பட்ட, அற்புதப் வீரர்களின் 'சடலங்களை' தந்து விடுப்படி, 'இந்திய' சர்க்கார் கேட்டது, கோவாவிலிருந்து, 'ரேடியோ' கூறுகிறது சடலங்களை நாங்களே எரித்துவிட்டோம், என்று!

வீணுச் சிரமம் தரக்கூடாது என்று பெரிய மனம் வைத்து இந்தக் காரியத்தைச் செய்திருப்பது போலப் பேசுகிறது போர்ச்சு கிய பேயாட்சி.

சடலங்களைக் கொளுத்திவிட்டு, இந்திய கான்சல் ஜெனரலிடம் 'பிடிசாம்பல்' கொடுத்திவிட்டிருக்கிறார்களாம்.

இந்து சமயிரதாய முறைப்படி தான் 'தகனம்' செய்யேதாம் என்று வேறு பேசுகிறது, கோவா ரேடியோ!

அதுமட்டுமா! சடலங்களைத் 'தகனம்' செய்தாகவேண்டும் என்று எந்த சர்வதேசச் சட்டமும் வலி யுறுத்தாது -- எனினும் நாங்கள், இந்து குடும்பத்தாரின் மதஉணர்ச்சிக்கு மதிப்பளிக்கவேண்டும் என்ற நோக்குடன் 'தகன கைங்கரியம்' செய்வேதாம் என்று கூறுகிறது.

கேட்டது சுதந்திரம், கிடைத்திருப்பது, பிடி சாம்பல்.

சடலங்களை அப்படியே கிடக்க விட்டிருக்கலாம் -- காக்கையும் கழு வும் கொத்தும், நரியும் பிறவும் பிடித்துத் தின்னும், புழுத்துப் போயிருக்கும் -- நாங்கள் இந்து முறைப்படி 'தகனம்' நடத்தினோம் -- சாம்பலையும் -- கான்சல் ஜெனரல் மூலம், குடும்பத்தாருக்கு அனுப்பி வைத்திருக்கிறோம். கண்டிரோ எமது பெருந்தன்மையை, பெருங் குணத்தை, என்று கேட்பது போலப் பேசுகிறது, கோவா ரேடியோ.

கேட்டது விடுதலை, கிடைத்திருப்பது, பிடி சாம்பல்.

முதுகெலும்பு!

கேள்வி:- ஒரு தேசத்தின் முதுகெலும்பு எது?

பதில்:- முதுகெலும்புள்ள தலைவர்கள்!

(ஈழகேசரி)

மாஸ்கோவில்

பாஞ்சாலி கோயில்!

அப்துல்காதிர், சம்பூர்ன இராமாயணம் பார்க்கிறார், ரிக்கிதூர், மீண்டும் மீண்டும் பார்க்கிறார்!

சொமன், சிறுத்தொண்டர் கதை பாய்ச் சினிமாவில் பார்க்கிறார்!

சீவந்தபரதம் பின்ன, 'சொசுவின கடைசி உபதேசம்' என்ற சினிமா படத்தைக் குடும்பத்தாரோடே சென்று பார்க்கிறார்.

அப்துல்காதிர், 'ராமதாசர்' ஆகிவிட்டாரா!

சொமன், சைவ மெய்யன்பராகி விட்டாரா!

சிவந்தபரதம் பின்ன சிலுவை தேடிக்கொள்ளமாட்டார்!

இல்லாததைத் தமது மார்க்கமாகக் கொண்டுவிட்டவர் இரவிகுலச் சொமன், பட்டாபிஷேகம் செய்து கொள்வதற்கான முகூர்த்தம் நெருங்கும் போதே, பட்டாபிஷேகம் களைந்து விட்டு, மர உரி தரித்து, மைதிலியை உடனழைத்துக்கொண்டு, கானகம் போகும் கட்டம், நாடகமேடையில் காட்டும் போது, ராமமேடையில் நடிக்கும்படி நடிப்பது திறனாயோ, மர உரி தரித்த நிலையில் மட்டற்ற அழகுடன் விளங்கும் தோலுடைய மணிர்த செல்லியின் நடிப்பையே கண்டு ரசித்துக்கொண்டிருப்பாரே தவிர, "ஆனா, அனாதா புருஷன், எவ்வளவு அல்லலுக்கு ஆளானார், அந்தோ, அரிபரந்தாமா, உனக்கு இந்தக் கதிவரலாமா," என்று பக்தி ரசம் சொட்டச் சொட்ட உருக்கமாகப் பேசமாட்டார். ராமர் வேடத்தில் இரகசுவர்ச்சாரியை மீறுவார்கிடையாது. சீதா வேஷத்துக்குக் கென்றே பிறந்தவன், செல்லி, ஓரடியைவிட இந்துஸ்தானி மெட்டு அழகாக அமைந்தது, — என்று இவைபற்றித் தான் பேசுவார்.

ஏனெனில், அப்துல்காதிர், இராமாயணத்தைத் தனக்கு மத ஏடாகக் கொண்டு இந்த நாடகம் காணவில்லை.

அவருக்கு மதம் வேறு—கோட்பாடு வேறு! இங்கு ஒரு கதைபைத் தான் நாடகமாகக் காண்கிறார்.

கதை கூட அல்ல அவருக்கு முக்கியமாகக் களிப்புட்டுவது—ரசமான கட்டங்கள் — சுவையான பாடல்கள்—நேரத்தியான நடனங்கள்—சிரிப்பூட்டும் சேட்டைகள்—ஆர்ப்பரிப்பு—இவை!

அதே போலத்தான், சிறுத்தொண்டர் சினிமா காட்சி கானும்தை சமன், ஏசுவின் கதைபைத் திரையில் காணும் சிவந்தபரதம்.

ஏற்கனவே, ஒரு மனப்போக்கு ஏற்பட்டுவிட்ட நிலையில், ஏதேனும் ஓர் கொள்கையில், தத்துவத்தில், ஆழ்ந்த நம்பிக்கை ஏற்பட்டுவிட்ட பிறகு வேறு கொள்கைகள், தத்துவங்கள் ஆகியவற்றினைச் சித்தரித்துக் காட்டும் காட்சிகளை—நாடகத்திலா மிளும் சினிமாவிலாமிளும் காணும்போது, அவை உள்ளத்தைத் தொடுவது இயலாத காரியம்.

இல்லையானால், ஒரு ஆறுமாதம் இராமாயணம் நடத்தி இஸ்லாமியரை இந்துக்களாக்கி விட்டிருக்கலாம்.

அந்த முறையில், இப்போது, சோவியத் நாட்டிலே மத சம்பந்தமான சிலபல நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்கின்றன என்றன என்றால், மத சம்பந்தமான கருத்துகளைக் களைந்தெறித்துவிட்ட ரஷிய மக்கள், மத நிகழ்ச்சிகளைக் காண்பதாலேயே, பக்தர்களாகி விடுவதில்லை — விடமுடியாது.

கம்யூனிஸ்டு கட்சி செயலாளராக உள்ள குருஷாவ் இதைத் தெளிவுபடுத்தி, எங்கள் நாடு மதச்சார்பற்ற ஆட்சிமுறை கொண்டது—நாங்கள் நாத்தீகர்கள்—சில பல மத நிகழ்ச்சிகள் இங்கு உள்ளன என்றால், அவை எம்மை ஏதும் செய்யமுடியாது, அவைகளுக்குக் கிருந்த வலிவு எங்கள் நாட்டில் போய்விட்டது, எனவே, அவை இருக்க, அனுமதித்து இருக்கிறோம் வேறென்ன, என்று கேட்டுள்ளார்.

அடிக்கடி, ரஷியாவில், பக்தர்கள் — ஆலயம், செல்லோர், நிர்மபு

இருக்கிறார்கள் என்று கூறி இங்குள்ள சிலர் பூரிப்படைகிறார்கள்—அது கேட்டு இங்குள்ள கம்யூனிஸ்டுகள், 'பூஜா' வேலைக்கு இறந்து கொண்டேகூடப் பொது உடைமை பரப்பலாம், என்று எண்ணுகிறார்கள்.

மற்ற நாடுகளிலே, மதசம்பந்தமான நிகழ்ச்சிகள், மக்கள்மனதிலே எத்தகைய உருக்கைவக்கும் நிலையைத் தருமா, அந்த நிலை ரஷியாவில் மாறிவிட்டது. எனவே தான், அத்தகைய மத நிகழ்ச்சிகள் இருப்பினும், எமது அடிப்படைக்கு ஒரு ஆபத்தும் விளையாது என்கிறார் குருஷாவ்.

இதை அறிந்து கொள்ளாத சிலர், தெரியுமா! தெரியுமா! ரஷியாவில் 'பாரதத்தை' மொழி பெயர்த்திருக்கிறார்கள், என்று பூரிப்பதன் பேசி, அடுத்த மாதமே, மாஸ்கோவில் பாஞ்சாலிக்குக் கோயில் கட்டுவதற்கு ரஷியர்கள் திட்டமிட்டுக்கொண்டிருப்பது போலக் கருதிக்கொண்டு பேசுவருகிறார்கள்.

பொதுவாக, மதம் என்பதற்கே, நாங்கள் எமது ஆட்சி முறையில் இடமளிக்கவில்லை—என்று திட்டவாக்கக் குருஷாவ் கூறுகிறார் என்றால், வாயமை, தூயமை, ஒழுக்கம், அன்புமை, அறிவுமை எனும் எந்தப் பண்புக்கும் இடமளிக்காததும், மக்களைக் குருட்டி வில் தள்ளுவதுமான புரண மதத்தைதான் வகுத்து, சிலர் இங்கு ரஷியாவில் இராமாயணம்—மாஸ்கோயுடன் கூறும்போது.

இராமாயணத்தை, அங்கு குரங்கு, காடி, இராட்சதன், மனிதன்—எனும் எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் தொடர்பு காணப்படும் ஒரு புழங்கால் பாட்டி கதை என்று படிப்பார்களே தவிர, கோசுலிச் செல்வன், மிதுலிச் செல்வி என்று கொண்டாடுவார்கள். பாரதத்தை ஒருத்தி பலரை மணம் செய்து கொண்ட காட்டுமிரண்டிக் காலத்துக் கட்டுக்கதை என்று படித்துச் சிரிப்பார்கள், வேறென்ன, மாஸ்கோவில் பாஞ்சாலிக்குக் கோயிலா கட்டுவார்கள்.

எட்டு நாட்கள்! மரணத்துக்கும் அவனுக்கும் இடையே எட்டே நாட்கள் உள்ளன. தண்டனை தந்தாகி விட்டது, அவனைச் சுட்டெரிக்க, மாற்ற முடியாத தண்டனை—வேறு வழக்காடி நீதி கேட்கும் இடமும் கிடையாது—இன்று 1600-ம் ஆண்டு பிப்ரவரித் திங்கள் ஒன்பதாம் நாள்—எட்டே நாட்கள் உள்ளன, தண்டனை திறை வேற்றப்பட்ட அவன்வீரம் பிறல், உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளலாம்.

"ஐயனே! அடிபணி கிறேன், அஞ்ஞானத்தால் நான் உளறிவந்தேன். இது நான் வரையில், மெய்ஞ்ஞான போதகரே! என் பிழை பொறுத்திடுக! என் பிழை பொறுத்திடுக! என்று சொன்னால் போதும், தண்டனை இல்லை, சாவு இல்லை, வாழலாம், சிறப்புறக்கூட வாழலாம்! வரவேற்புக்கும் பதவிகளும் வழங்கப்படும்! திருமீழாக் கோலத்துடன் உலவலாம்! பட்டத்தரசர் கன்கட்டத் தழுவிக்கொள்வர்—பாற்காணிக்கைபெறும் குருமார்கள் அன்புமுத்தம் அளிப்பர்— மாணிக்கை விரும்புதற்கும்.

எட்டே நாட்கள் உள்ளன அவன் ஒரு முடிவுக்கு வர வாழ்வா? சாவா? என்ற முடிவு—அவனே இரண்டி லொன்றைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளலாம்.

அவன் கொல்லப்பட்ட வேண்டியவன் தான் என்று ஆச்சாரியாரும் கூறிவிட்டார், அரச மன்றமும் தீர்ப்பளித்துவிட்டது. எட்டு நாட்கள் தவணை தருகிறோம் என்று தீர்ப்பளித்தோர் கூறிவிட்டனர்.

ஆண்டு அனுபவித்துவிட்டு, இனி ஆட அனுபவிக்க, இயலாத நிலையில் உள்ள படுகிழமல்ல—உலகம் மானை, வாழ்வே அநித்யம், இன்றைக்கு இருப்பாரை நாளைக்கு இருப்பார் என்று எண்ணுவோ திடமில்லை என்று குறையும், வரட்டு வேதாந்தியுமல்ல; வாழ்வா? ஏன்? ஏன்? வாழ்ந்து நான் சாதிக்கவேண்டியது என்ன இருக்கிறது என்று பேசும் குழப்ப நிலையுடையோனுமல்ல, நடுத்தர வயதுடையவன் — உலக

க்கு உண்மையை அளித்தா வேண்டும் என்ற ஆர்வம் கொழுந்துவிட்டுப் போகும் படைத் தவன்—அவனைக் கட்டிவைத்துக் கொளுத்திச் சாகடிக்க உத்தரவு பிறப்பித்தனர்—அம் மன்றத்தினர்—ஆம்! அம்

மற்ற செயல் புரியினும், அம்மன்றமென்றே அது அழைக்கப்பட்டது. அம்மன்றமல்ல, அன்பு எனும் சீரிய பண்பினைத் தன் அகத்தே கொண்டது என்றும், அந்த மன்றம் கருதப்பட்டுவந்தது.

அறம் எது? அன்பு எது? என்று மக்களிடம் எடுத்தவனாகும் உத்தமன் அவன்—அவனுக்குத் தான் மரண தண்டனை—எட்டே நாட்கள் தரப்பட்டுள்ளன, முடிவுக்கு வர.

எட்டு ஆண்டுகள் சிறை யிலே சித்திர வஸ்துக்கு ஆனாகி, வேதனையால் கொட்டப்பட்டு, தலைமயிர் வெளுத்துப்போய், கண் ணொளி மங்கி, கைகால் சோர்வுற்று, உடலெங்கும் வெதும்பிக்கிடந்தான், — பருவே — இத்தாலி தந்த அறிவாளி!

ரேபர் நகர்ச் சிறைக் கூடத்தில் தள்ளப்பட்டிருக்கிடக்கும் அவன் முன், ஒரே பீச்சினை நிற்கிறது, வாழ்வா, சாவா, என்று அளவு செழுவாவிட்டான் — முடிவுச் சட்டமெனவே அவன் எட்டே நாட்கள் சட்டமிட்டு விட்டான்!

வாழ்வு! என்ன பொருள் அதற்கு? உண்டு உலவி, உறங்கி எழுந்து, மீண்டும் உண்டு உலவினும் வேலையை ஒழுங்காக்கச்செய்யும் மீத்திரமா, மனிதன்? ஆதிக்ககாரன் அடிபணிந்து, ஆர்ப்பரிப்போர் பாதம்பற்றி, குற்றேவல் செய்து குழியை நிரப்பிக்கொண்டு, கொத்தடிமையாகிக்குடும்பம் சமைத்துக்கொண்டிருப்பதா வாழ்வு? எத்தனிடம், சித்தத்தை ஒப்புடைத்துவிட்டு, எமாளியாக்கிக்கிடப்பதா வாழ்வு! அவன் அப்படி எண்ணவில்லை! வாழ்வு, ஒருபொருள் அல்ல! வாழ்வு, ஒரு அரும்வாய்ப்பு, உண்மையை அறிய, அறிந்ததன்வண்ணம் ஒழுக்க, பிறருக்கும் அந்த ஒழுக்கத்தை அளிக்க—அம்மட்டோ!—அந்த ஒழுக்கத்தை அழிக்க சமூகக்குடும்பாரிட்டு, அம்மல்லாததை, வீரட்டி ஒட்டி அறத்தை நிலைநாட்டப் பாடுபடல் வேண்டும். வாழ்வு, அதற்கான ஒருவாய்ப்பு! இத்தக் குறிக்கோளற்று இருப்பது, வாழ்வு அல்ல, என்று அவன் கருதுகிறான். அவன்போல் ஒரு சிலரே எண்ணினர்—ஒரு சிலருக்கே அந்தச் சீரிய கருத்து இருக்க முடியும்—அந்த ஒரு சிலராலேயே உலகு, மென்மென்

முடியும்—அந்த ஒரு சிலராலேயே உலகு, மென்மென் மண்ணினைப் பெறுகிறது. அவன் அறிந்து போற்றிய 'வாழ்வு' அவனுக்குக் கிடைத்துவிட்டது! கொடியோரால் அவன் சுட்டுக்கொட்டத்

முடியும்—அந்த ஒரு சிலராலேயே உலகு, மென்மென் மண்ணினைப் பெறுகிறது.

அவன் அறிந்து போற்றிய 'வாழ்வு' அவனுக்குக் கிடைத்துவிட்டது! கொடியோரால் அவன் சுட்டுக்கொட்டத்

வேறு கிடைக்கும்! எனவேதான், ஜியார்டாபோக்குவோ வுக்கு மரண பயத்தைக் காட்டி, பணியைவகைகளாம் என்று ஆவல் கொண்டனர்.

எட்டு நாள் தவிர! ஒரு தனி மனிதனுடைய, ஒரு மாவீரனுடைய உயிர் இருப்பதா பறிக்கப்படுவதா என்பதில், முழுப் பிரச்சினை, உண்மையான பிரச்சினை, பகுத்தல், தலையிடும் இடம் உண்டா, அல்லது இந்தத் தறிவுக்கு, இன்னியும் இடம் உண்டா, அல்லது இந்த எட்டே நாட்களிலே, அது சுட்டுச் சாம்பலாக்கப்படுவதா என்பதுதான். பஞ்சேரு இதை நன்கறிந்தே, என்னைச் சுட்டுச் சாம்பலாக்கட்டும்—அறிவு கொழுந்து விட்டு எரிந்த வண்ணம் இருக்கட்டும் என்று கூறினான்—செயலா!!

பஞ்சேரு, எப்போதும் தனக்காக அஞ்சினதில்லை—ஆண்டு பல கஷ்டப்பட்டதால் உள்ளத்தில் உரம் மெருகாகிவிட்ட இந்த நிலையில் மட்டுமல்ல—சிறுவனாக இருந்த போதே.

பதினாந்து வயதுச் சிறுவன் பஞ்சேரு, டாவினிக்ஸ் மடாலயத்திலே சேர்ந்தபோது: ஆர்வமும் நம்பிக்கையும் அதிகமாக இருந்தது மடாலயத்திலே சேரும்போது. அங்குதான் அறிவுத்தாகம் தீரும் என்று எண்ணிச் சென்றான்.

புது நெறிகள் புரட்சிபோலக் கிளம்பி, கத்தோலிக்க மார்க்கத்தைக் குலைத்தபோது, வெடிப்புக்கான முட்டும் வெத்துப்பியத்தைக் களையவும், பூச்சுகளைப் புதுப்பிக்கவும், எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட பல முயற்சிகளிலே, டாமினிக் தேவாலய இயக்கம் ஒன்று. தூய்மையற்ற நிழல், தூய்மை யைப் பரப்புவது, வழி தவறியவர்களை மீண்டும் நன்னெறி கொண்டுவந்து சேர்ப்பது, என்ற நோக்கத்துடன், கற்றறி வாளர்கள், கர்த்தரின் சவிசேஷம் உணர்ந்த வித்தகர்கள், துவக்கியது, டாமினிக், மடாலயம்.

நாத்தீகத்தை நசுக்குவதற்கான நல்லதோர் ஏற்பாடு என்றனர் இதனை—அது உலகு வியக்கும் அறிவுத் திலகம் பஞ்சேருவை, அறிக்குமென்று, எவ்வளவோ ஜெபதம்பி செய்கும், டாமினிக் துறவிகளுக்குத் தெரியவில்லை. அறிவுக் கூர்மையுள்ள வாலிபர்களை, அவர்களைப் பாசம் பற்றிக் கொள்ள முன்னம், ஆலயக் கல்லூரியில் கொண்டு சேர்த்து, ஐயன் பெருமைக்கூடாது, நல்ல சாமியார் ஆக்கிடும் வேலைப்பாடு, டாமினிக் மடாலயம் ஈடுபட்டிருந்தது. பஞ்சேரு, மடாலயம் அளித்த கல்வியைக் கற்று—ஆனால் கசடுஅறக் கற்று! இவனை, மடாலயக் கல்லூரி யில் சேர்த்து, அன்பும் அக்கரையும் காட்டிய ஆன்மீகப் பாதிரியாருக்கு பஞ்சேரு, புன்னகை பூத்த முகம் படைத்த வாலிபனாகத் தெரிந்தபோதிலும் அவன் உன்னம், இது தாலி நாட்டு மெக்லயி எரிந்த போன்றது என்பது புரிந்து விட்டது; அஞ்சினார். மடாலயத்திலே இருக்கும்போதே பஞ்சேரு ஒரு சிறு ஏடு தீட்டினான்—வெகவயஸ் கொஞ்சம் நெருப்பைக் காட்டிற்று! பொறிகளைக் கண்ட ஆன்மீகப் பாதிரியார், “மகனே! வெகமாக ஆபத்தை நோக்கிச் செல்கிறாய்” என்று எச்சரித்தார். பஞ்சேரு பதறவில்லை—புன்னகை பூத்த முகத்துடன் நின்றான்.

மடாலயச் சாமியார்களின் மந்த மதியையும் கோலா கல வாழ்வையும் கேலி செய்து, பஞ்சேரு அந்த எட்டிலே தீட்டியிருந்தான், அவனுடைய நெஞ்சிலே, நாத்தீக அரவம் குடிபுகுந்துவிட்டது, என்று சந்தேகித்த, பாதிரி கள், ‘விசாரணை’ நடத்தத் திட்டமிட்டனர்—மதவிசாரணை அதிகாரியும் அழைக்கப்பட்டிருந்தார். இதை அறிந்ததும் ஆன்மீகம் பாதிரியார் அலறிப்போனார். பஞ்சேரு சிறுவன், நாட்டிலே நடைபெறுவது, அதிலும் மக்களின் புகைஜ், நாட்டிலே நடைபெறும் மடாலயத்திலே நடைபெறும் யைப் பெற்றுக்கொள்ளும் மடாலயத்திலே அறிவார்! முறை அலனுக்கு என்ன தெரியும்—ஆன்மீகம் அறிவார்! விசாரணை என்றால் என்ன? கொடுமைக்கு வேறொரு பெயர்

“நாத்தீகனான உன்னைத் தீயிலிட்டுக் கொளுத்திச் சாகடிப்பது என்று தீர்ப்பளிக்கிறோம்” என்று அவர்கள் கூறியபோது, பஞ்சேரு பெருஞ் சிரிப்புடன் “இந்தத் தன் டனையைக் கேட்கும் எனக்கு அச்சம் இல்லை; இதைக் கூறும் உங்களுக்கு அச்சம் ஏன் இவ்வளவு இருக்கிறது!” என்று கேட்டான்.

அந்த நெஞ்சு உரத்ததைக் குலைக்க, எட்டு நாட்களா! பேதைமை!!

*

என்றையதின்ம, பஞ்சேரு உண்மையை உரைத்திரு வதே தன் பணி எனக் கொண்டானே, அன்றே அவன் அறிவான், தன்மீது குறிவிழுந்துவிட்டது என்பதை. எவ் வளவு காலத்துக்கு அவர்களிடமிருந்து தப்பித்திருக்க முடிகிறதோ அதுவரையில் தான் கண்ட உண்மையை உலகுக்குக் கூறி வருவது, என்ற எண்ணத்தைக் கொண்டிருந்தான். அந்தத் தின்மையை, கொடுமைகள் கொண்டிருந்தான். அந்தத் தின்மையை, கொடுமைகள் தங்கக் முடியவில்லை! அவன் நாடு பல சுற்றி, பல அவை களிலே நின்று, தன் கொள்கையைக் கூறினான்—போது மான் அளவுக்கு—இனிச் சாக அஞ்சுவானேன்—இறந்த தால், கொள்கை இறந்துபடவா செய்யும். இல்லை, இல்லை. மாறாக, கொள்கை பன்மடங்கு புதுவலிவும் பொலிவும் பெறும்—வளரும், பரவும், வெல்லும்! பஞ்சேரு, அந்தப் எட்டுநாட்களும், இதைப்பற்றி வேறெந்தனை எண்ணிப் போகிறான். குவித்துவைத்த பொன்னையார் அனுபவிப் பார்களோ, குலவிந்த கிரியை எந்தக் கூண்டிலே கொண்டோபாய் அடைப்பார்களோ, மனைவி மக்கள் என்ன வென்று கூறிக் கதறுவார்களோ, என்ற எண்ணி ஏங்கப் போகிறான். பஞ்சேரு, துறவி! துர்த்தர்கள் பலர் அதனை வேலையாக்கக்கொண்டு, ‘துறவி’ எனும் சொல்லையே மாசு படுத்திவிட்டனர்—எனவே பஞ்சேருவைத் ‘துறவி’ என்று கூறுவது, அவருக்கு உள்ள மாண்பினை பாதிக்குமோ என்று கூட அஞ்சவேண்டி இருக்கிறது. பஞ்சேரு, கொள் கைக்காகப் போரிடும் அஞ்சா நெஞ்சினன்—வாழ்க்கையில் இதற்காகவன்றி வேறு எதற்கும், அவருக்கு நேரமும், நினைப்பும் கிடையாது. எனவே, எத்தனை நாள் தவிரை தரப்பட்டாலும், நெஞ்சு தடுமாறுது! அந்த நெஞ்சம் அவ் வளவு உறுதிப்பட்டிருக்கிறது. நச்சு நினைப்பினர் அதனை அறியார்.

ஏன், அவர்கள், ஜியார்டாபோக்குவோ, மடிவதைவிட மனம் மாறிவிடுவது நல்லது என்று எண்ணினர்? நாத்தீ கன் ஒழியத்தானே வேண்டும்? ஏன் பிழைத்துக்கொள்ள வாய்ப்பளிக்கின்றனர்—புனித மார்க்கத்தை ஏற்றுக் கொள், பூஜ்யர்களை வணங்கு, உயிர் பிழைக்கலாம் என்று ஏன் கூறினர். நேர் மையும் ஈரமும் கொண்டனரா? இல்லை! சிங்கத்தைக் காலடியிலே விழச்செய்தால், காண் போர், எவ்வளவு பெருமை தருவர்! சிறு நாய்கள் நத்திப் பிழைக்கின்றன—பார்த்துப் பார்த்து அலுத்துவிட்டது நாய்கள் பதுங்கிக்கொள்கின்றன—தேடுவதே கஷ்டமாகி விடுகிறது. இதோ சிங்கம்—வீரமுழக்கத்தை எழுப்பிய வண்ணம் இருக்கிறது! வலையில் வீழ்வதில்லை: கணக்குத் தப்பிவிடுகிறது—காடு ஒன்றிலே வேட்டையைத் துவக்கி லுல், வேறொரு காடு சென்றுவிடுகிறது—எங்கு சென்றாலும் முழக்கம்! இந்தச் சிங்கத்தை, இந்தப் பஞ்சேருவை, இந்த அஞ்சா நெஞ்சினனை, ‘மனமாறிவிட்டவனாகிவிட்ட’ சில தலைமுறைகள் வரையிலே, அறிவுத்துறையிலே ஈடுபடவும் ஆட்கள் முன்வருவா? அப்படிப்பட்ட அசகாய குரன்! ஆண்டு பலவாக, மார்க்கத்தை மதிக்க மறுத்து மனம் போன போக்கிலே புதுமை புதுமை என்று பொல்லாக் கருத்துக்களைப் பேசித் திரிந்தவன், என்ன ஆனால், கடைசியில், கண்ணீர் பொழிந்தான், காலடி வீழ்ந்தான், கண்ணொளிரும் உண்மையை, என்று இறைமுகினான்!—என்று கூறிக்கொள்ளலாம் அல்லவா! பஞ்சேருவின் கருவில் இருக்கும்போதே கருக்கிவிட இதைவிட வாய்ப்பு

எனவே, பஞ்சேரு மீது நாத்தீகக் குற்றத்தை வீசியது, அன்றைய மனப்போக்கிலே, திருக்கிடக்கூடிய, தனிச் சம்பவமல்ல.

*

ஜியார்டாபோக்குவோ, அன்று ஆதிக்கத்திலிருந்தவ் கள் எந்த அடிப்படையின்மீதமர்ந்து அரசு சா சி வந்தார்களோ, அந்த அடிப்படைக்கு ஆட்டம் கொடுக்க கூடிய, அறிவுப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தான். அவன் இருந்தால் தங்க ஆதிக்கம் அழிந்துபோகும் என்று அஞ்சினவர்கள், அவனுடைய அறிவுப் பணியைத் தடுத்தாலோ, தகர்த்தாலோ முடியாத முடமதியினர், அவனைக் கொன்றால்தான், தாங்கள் வாழ முடியும், என்று எண்ணினர்—அவனும் சாகச் சம்மதித்தான்.

எட்டு நாட்கள் தவிரை தந்தனர். ஏன்? நெஞ்சு உரமிக்கவந்தான் பஞ்சேரு, கொண்ட கொள்கைக் காக்கவே, ஆண்டு பல ஆபத்தால் வேட்டையாடப்பட்டு அலைந்துகொண்டிருந்தவன், அச்சம் அவனை அடக்கியதில்லை, ஆசை அவனைக் கட்டுப்படுத்தியதில்லை, அரண் மனை கண்டு அவன் சொக்கினதில்லை, மாளிகை கண்டு மதுரவாழ்வு வேண்டி நின்றவனல்ல, நிந்தனையை நிலாச் சோறு எனக்கொண்டான், வேதனையை வேண்டினான் உண்டான், எதற்கும் சனைக்கவில்லை, எதனுமும் மனம் இளைக்கவில்லை; எனினும், மரணம் தன் குரல் குரல் கொடுத்து நிற்பதைக் காணும்போது, நாட்கணக்கிலே உயிர் ஒட்டிக்கொண்டிருந்ததை உணரும்போது, ஒரு வேளை, உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளலாம் என்று நெஞ் சிலே ஒரு சிறு ஆசைப் பொறி கிளம்புமோ, என்று எண் ணினார்; ஆவல்கொண்டனர்.

அவனைத் தண்டித்தவர்கள், வாழ்வின் சுவை யைப் பருகிக்கொண்டிருந்தவர்கள், செல்வத்தைப் பெறுவதிலே ஓர் இன்பம் கண்டனர், செல்வக் கைப் பெருக்கிக்கொள்வதிலே வேட்டையாடும் மிருகமாக இருந்தனர்—வாழ்வு எவ்வளவு சுவைவருகிறது, மாளிகை யில் வாழும் போது, மலர்த்தோட்டங்களிலே வீசும் மணத்தை உட்கொள்ளும்போது, மலரணிகொண்டைச் செருக்கிலே அவர் மையல் தரும் கண்ணின் மினுக்கிலே உள்ள இன்பம் கொஞ்சமா, கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஆட்கள் ஓடிவந்து கட்டளைக்குக் காத்துக்கொண்டிருக்கும்போது ஏற்படும் பெருமீதம் சாமான்யமா—பேழையிலே விதவித மான அணிபணிமணிகள் மின்னும்போது கண்களிலே களிப்பு ஒளிவிடுகிறதே, பெரும்பாலும் கிடும்போது, மாப்பு நிமிர்வாக, நையாயிலே ஒரு புது முறுக்கு ஏறு கிறது, பேச்சே புதிய பொலிவு பெறுகிறதே—இவைகள் எல்லாம் இன்பத்தேன் அல்லவா! இவ்விதமான வாழ்வைச் சுவைத்துக்கொண்டிருந்தவர்கள்—பஞ்சேரு வைத் தண்டித்தவர்கள். எனவே, அவர்கள், எதையும் ஏற்க நெஞ்சம் இடம்தரும் சாகமட்டும், துணிவு இராது, நாள் செல்லச் செல்ல, நெஞ்சு நெகிழும், ஆசை அரும் பும், உறுதி குலையும், பஞ்சேரு, உயிருக்கு மனம், மண்மே ளன்று எண்ணினார். பெருமையே பெய்கிறது, மண்மே கரைகிறது, பாறை எப்போதும் போலத்தானே இருக் கிறது! ஏடு பல படித்த அந்த ஏமானிகள், இந்தச் சிறு உண்மையை உணர்வில்லை—பஞ்சேரு, வாழ்வு என்பதற் குக் கொண்டிருந்த ‘தத்துவம்’ தூய்மை நிரம்பியது, வீர உள்மத்தில் மட்டுமே தோன்றவல்லது. சயநலமிகளும் சுகபோகிகளும் குது மதியினரும், அதனை உணர்தல் இயலாது.

எட்டு நாட்களா! என்னைக் கொல்லும் துணிவு இவர்களுக்கு உண்டாக, எட்டு நாட்கள் தேவைப்படு கிறதா! பயங்கொள்கிகள்!!—என்றுதான் ஜியார்டாபோ பஞ்சேரு, எண்ணிக்கொண்டிருப்பானே தவிர, ஐயோ! எட்டு நாட்களிலே உயிர் இழக்கவேண்டுமோ, என்று அஞ்சி இருக்கமுடியாது.

தப்பட்டான்—இன்று வாழ்கிறான்—என்றும் வாழ்வான்! அவன், அப்படிப்பட்ட ‘வாழ்வு’ தேவை, என்று தீர்மானித்தான், எனவேதான், சாகச் சம்மதித்தான்.

“எட்டே நாட்கள்!” என்றான்! உயிரை இழக்க எப் படி மனம் துணியும். ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்று நாள் ஓட ஓட, அவன் நெஞ்சம் நெருப்பிலிட்டதுபோலா கும், அஞ்சுவான், கெஞ்சுவான், அலறுவான், அடிபணி வான், என்று தீர்ப்பளித்தோர் எண்ணிக்கொண்டனர்! அவர்கள், சிறையிலே தள்ளப்பட்ட கிடந்தவனின் உள்ளத்தின் மேன்மையை உணர முடியாத உலுத்தர்கள்.

“அரசை இழந்துவிடச் சம்மதித்தால், உயிரோடு இருக்கலாம்” என்றால், அரசு இழக்கலாம், உயிர், இருக் கட்டும், உயிர் இருந்தால் புது அரசு கிடைத்தாலும் கிடைக்கும், இல்லை எனினும் பரவாயில்லை, குடும்பத் தாருடன் இனிது வாழலாம் என்றே, அரசாள்பவன் கூறு வான். அங்ஙனம் உயிர்த்தப்பினால் போதும் என்று மணி முடியைக் கீழே வீசிவிட்டு ஓடின மன்னர்களின் கதையை அவன் அறிவான். அவனை அவர்கள் இழக்கச்சொன்னது “அறிவை!”

இயலாது, என்றான்; அறிவுவேண்டி நின்ற ஒரே குற்றத்துக்காக, அவனைச் சுட்டுக்கொல்வது என்று தீர்ப்பளித்தனர்.

அறிவு வேண்டுமென்று — என்னை எப்படித் குற்றச்சாட்டு ஆக்க முடியும்? எனவே பஞ்சேரு ஒரு நாத்தீகன் என்று சாட்டப் பட்டான்.

நாத்தீகன்! இந்த ஒரு சொல்லுக் காட்டி, எத்துனைக் கொடுமை களைச் செய்துள்ளான்! எவ்வளவு அநீதிச் சொல்லிப் விசப்பட்டது!

எது ஆத்தீகம்? எது நாத்தீகம்? வினாக்கள் தந்தனரா? இல்லை! எங்கு யார் ஆதிக்கத்தில் உள்ளாரோ அவர்கள் கொண்டுள்ள வழியாட்டு முறையை ஏற்க முற்படவில், நாத்தீகன் என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டான். வழியாட்டு முறையை மட்டுமல்ல, ஆதிக்கத்திற்கும், எந்தக் கருத்தை ஏற்க முற்படவோ, மாறுதலான கருத்துக்கொள்வதும் விளங்கும் நாத்தீகர் எனப் பட்டனர்.

போப்பாண்டவரின் ‘முருகு’த்தைத் தீயிலிட்டபோது மார்ட்டின் லூத்ர், நாத்தீகனென்று, கத்தோலிக்க உலகி னால் குற்றம் சாட்டப்பட்டார். அதேபோல, இங்கிலாந் தில் பிராடெஸ்டென்ட் மார்க்கம் அரசு மார்க்கமான பிறகு, கத்தோலிக்கர்களை அங்கு ‘நாத்தீகன்’ என்று கூறினர்.

மார்க்க சம்மந்தமான பிரச்சினைகளில் மட்டுமல்ல, அன்று ஆதிக்கத்திலிருந்த மத ஏடுகளிலும் அவைகளைத் துணையாக்கக்கொண்டு தீட்டப்பட்ட மற்றத் துறைகள் பற்றிய ஏடுகளிலும் காணப்பட்ட கருத்துகளுக்கு முரணான கருத்துகளைக் கொள்பவரை எல்லாம், நாத்தீகர் என்றே குற்றம் சாட்டினர்—கடும் தண்டனை தந்தனர்—சித்திர வதை செய்தனர்.

அரசு முறை, அதன் தொடர்பான அறமுறை, வரி வசூலிக்கும் முறை, சமுதாய அமைப்பு முறை நடை நொடி பானங்கள், எனும் எதிலும் அரசு மார்க்கத்தின் மத ஏடுகளில் உள்ளபடியே சொல்லும் செய்யும் அமைந் திருக்கவேண்டும் என்றனர்.

மனிதன் மனிதனை அடிமையாகப் பிடித்துவைத்து, வேலை வாங்குவதும், சந்தைச் சதுக்கத்தில் ஆடுமாடுகள் போல் விற்றபுதும், கொடுமையானது, அநாகரீகமாய் அஃது அறமாகாது, என்று கருணையும் நேர்மையும் கொண்டவர்கள் வலியுறுத்திய போதுகூட, அந்த முறை யீடு, நாத்தீகம் என்றே கூறப்பட்டது.

தானே! கனல்க்கும் கண்படைத்த கொடியவர்கள், ஸவு இரக்கமற்ற நெஞ்சினர்கள், உருட்டி மிரட்டும் கண்ணினர், உட்காருவர்; எதிரே நிறுத்தப்படுவானைக் கேள்விகள் கேட்பர்; அந்தக் கேள்விகள் எதன் பொருட்டுக் கேட்கப்படுகிறது என்று அறிவாமல், பதில் கூறுவரன்; அந்தப் பதிலிலே பொதிந்துகிடக்கும் பொருளைத் துருவிப் பார்த்து, இவன் நாத்திகன் தான் என்பர்! —தீர்த்தது, கடும தண்டனை! சிறை கிடக்கலாம், அவர்கள் சீற்றம் அதிகம் கொள்ளாதிருந்தால், சித்திரவதை செய்வது, வழக்கமான சாதாரண தண்டனை!

இந்த 'விசாரணை' ஏற்பட இருக்கிறது, ஜியார்டாவுக்கு, அந்தத் துணிவள்ள வாலிபன், வானத்தின் வண்ணத்தைக் கண்டு களிக்கிறான்—அலைவின் ஒலி கேட்டு மிகுபிறன்—கொத்துக் கொத்தாகக் காய்த்துக் குலுங்கும் திராட்சைகள் நிரம்பிய கொல்லையைக் காண்கிறான், எங்கும் தெரியும் இயற்கை எழிலை ரசித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

"மகனே! மகனே! வர இருக்கும் ஆபத்து அறியாமல் கிடக்கிறாயே" என்று கூறியவண்ணம் வந்த ஆன்ஸ்லம் பாதிரியார், மடாலய ஏற்பாட்டைக் கூறினார்—நடுக்கும் குரலில்.

"நான் அறிவேன்! நான் அறிவேன்! விசாரணை என்ன என்பதை நான் அறிவேனா ஜியார்டாவு" என்று வேதனை துழையும் குரலில் அவர் கூறியபோது, ப்ருவே, "அஞ்சாள் ஐயு! அஞ்சாள்! எப்போது! அஞ்சாள்! ஏனெனில் என் பொருட்டு நானே அஞ்சவில்லை!" என்று கூறினான்!

*

அந்தப் ப்ருவே இப்போது தனலில் போட்டு எடுக்கப்பட்ட தங்கமாகிவிட்டிருக்கிறான். ஆபத்தெனும் அகழிகளைத் தாண்டிவிட்டிருக்கிறான், கொடுமையூர்களைக் கடந்திருக்கிறான், வெறுப்பு வெப்பத்திலே மூழ்கி எழுந்திருந்து இருக்கிறான்—இப்போது அஞ்சப்போகிறான்! யானைக் கொல்லக் குறித்த பிங்குட்டி, பெரும் பீடியடைந்த காட்சிசுறு பிறகு, மந்தக்கதை அல்லவா பிங்குட்டி—மூய்ந்த கட்டம் ஒடி ஒழியும்! நீலநிற வானத்தையும் பச்சைப் பச்சைவெள்ளத் தோட்டத்தையும் கண்டதும் பரவசப்படும் வாலிபன், "என்னைப்பற்றி நான் அஞ்சவில்லை" என்று சொன்னான், என்னால், இப்போது, அந்த நெஞ்சு உரம், எதிரியின் உறுதியை முறியடிக்கும் வகையினதாக்கத்தானே ஆகிவிட்டிருக்கும். இடைக்காலத்திலே அவன் சுகத்துக்கும் சுய நலத்துக்கும் பலியாகிவிட்டிருந்தால், கோழைத்தனம் தோழமை கொண்டுவிட்டிருக்கும். அன்று மடாலயத்திலிருந்து தப்பி ஓடிவந்த ப்ருவே தன் அறப்போரை நிறுத்தியபாடிடில்—பயணத்தை முடித்துக்கொண்டானில்லை!

நெஞ்சு உரம், ப்ருவேவுக்கு சிறுவயது முதல் இருந்துவந்த, பெருந்துணை. அதை எட்டாண்டு சிறை கெடுக்கவில்லை. இன்னும் இருப்பது எட்டே நாட்கள்! நெஞ்சு உரம் குலைக்கப்படும் என்று எண்ணினவர்கள், ப்ருவேவின் குணம் அறியாதவர்கள்!

கோழைகளை அவர்கள் மிரட்டிப் பணியவைத்திருக்கிறார்கள்.

கொடுமைகளை ஓரளவுக்குமேல் அனுபவிக்க முடியாத வலுவற்றவர்களை அவர்கள் அடிபணியவைத்திருக்கின்றனர்.

ஆசைக்கு ஆட்படுபவர்களை அவர்கள் பாசலையில் வீழ்செய்திருக்கிறார்கள்.

ப்ருவே, இந்தக் கயவர் கூலியிலே, சிக்க மறுக்கும் வீரன்!

சரண்புருந்தால், ப்ருவே போன்ற கற்றறிவாளனுக்கு, வைதீகபுரியில், எந்தக் தூணிக்கையும் பெறத்தக்க

குருபீடம் கிடைத்திருக்கும், காரணம் கேளாது, பொருள் அறிய முயற்சிக்காது, ஆபாசம் என்று தோன்றினாலும் அதற்கு ஏதேனும் உட்பொருள் இருக்கும் என்று நம்பிக் கொண்டு, மத ஏடுகளை, மனப்பாடம்செய்து, அவ்வப் போது சிறிது கக்கிவிட்டு, அதனை அருள்வாக்கு என்று எண்ணும் ஏமாறிகளிடம், பொன்னும் புகளும் பூஜையும் தொழுகையும் பெற்றுக்கொண்டு, முடியுமட மன்னரையும் தன் பிடியிலே வைத்துக்கொண்டு, தம்பிரானை—சன்னிதானமாக, வாழ்ந்து வந்தனர் பலர்—அறிவுத்தெளிவிலே, ப்ருவேவிடம் நெருங்கவே முடியாத வந்தெனினர்! ப்ருவே, கற்றறிவாளன்; அவன் சொற் குறை மதியினர்! ப்ருவே, இருக்கும் தரத்தது; எத்தகைய பொழிவு, கரும்பென இனிக்கும் தரத்தது; அவன் சொற்கடிமானமான பொருளையும் அவன் எளிதாக்கிவரும் வண்ணம் பாடம் கூறவல்ல பேராசிரியன்; சலிப்பளிக்கும் தத்துவத்தையும், தேனாக் கித்தத்தும் தெளிவற்றவரை கூறவல்லவர்; பாரிசிலும், இலண்டனிலும், புதுவரிலும், வட்டன்பார்க்கிலும், அவன் பாடம்கேட்க வந்த வாலிபர்கள், சொக்கி நின்றனர்; எந்தப் பேராசிரியனுக்கும் கிடைக்காத பெரும்புகழ் அவனைத் தேடிவந்தது! அத்தகைய ப்ருவே, ஒருகணம், சபலத்துக்கு ஆட்பட்டு ஆசைக்கு அடிமைப்பட்டு, ரோம் நகரில் கோயில்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் போப்பாண்டவருக்குச் சரணம், என்று கூறிவிட்டிருந்தால் போதும், தேவாலயக் கதவுகள் திறந்து இருக்கும், அருளாலயங்களிலே குவிந்து கிடந்த செல்வத்திலே புரளலாம், அரசர்கள் அஞ்சலிசெய்வார்களிடமிருந்து நன்றிக் கூடக் கலைப்பாட வேண்டிய நிலை; பக்கங்கள், பாரிசின் உபதேசத்தின் கண்கூறுதல் தீரம் பார்ப்பார்களை நன்றி, நடவடிக்கையெய்யற்ற துறியும் கவிதைகளையாட்டார்கள்; நன்றம் வெளியே தெரியாமலிருக்கும் பக்குவம் அறிந்திருந்தால் போதும். உபதேசம் செய்வதிலே, உருக்கம் இருந்தால்போதும், நம்பிக்கை இருக்க வேண்டும் என்பதுகூட வேண்டப்படுவதில்லை. ஒரு பெரிய மத அதிபர், "சுசந்தர்ப்பத்திற்குக் கட்டிவிடப்பட்டுள்ள சவையான கதை, எவ்வளவு சுகபோகத்தையும் செல்வத்தையும் நம்மக்கு அளிக்கிறது!" என்று கூறிப் பூரித்தாராம்! அப்படிப்பட்ட காலம் அது, ஜியார்டாவுக்கு ப்ருவே இசைந்திருந்தால் போதும், குருபீடம் கிடைத்திருக்கும். ஆனால், சொந்த இலாபம், சுகபோகம், என்பவைகளில் துறியும் பற்றுக்கொள்ளாத துறவி அவர்!

*

"பாரிஸ் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் பதவி உயர்த்து அளிக்கப்பட இருக்கிறது, ஜியார்டாவு!" என்று கூறினார், அரசர்!

"இதையே, எனக்கா? இதற்குள்ளவா? நான் அத்தகுதி பெற்றவனா? என்று, கேட்கிறார் ப்ருவே.

"பகட்டுடை அணிந்து, பச்சப்புகளிலே மனதைப்பறி கொடுத்து விடும், பாரிஸ் பட்டிண வாலிபர்களையே, உமது பேருரைகளால் திருத்தவும், திரட்டவும் முடிகிறதே! உம மையன்றி வேறுபார், அந்தப்பதவிக்கு ஏற்றவர், பேராசிரியரே!" என்று கேட்கிறார் மன்னர்.

மடாலயத்தில், விசாரணைக் கொடுமையிலே சிக்கிக் கொள்ளாதிருக்க, ஆன்ஸ்லம் பாதிரியார் யோசனைப்படி, ப்ருவே, இரவில், பலகணி வழியாகக் கயிற்றின் துணை கொண்டு இறங்கி, ஓடினார்—ஊரைவிட்டு—இத்தாலியை விட்டு. சனிட்சர்லாந்து நடுகடந்து, இடையே பல இடங்களில் தங்கி, கடைசியாக பாரிஸ் வந்துசேர்ந்தார்.

பிரான்சிலே அரசோச்சி வந்த முன்னுறு எவரினார், பாரிஸ் பட்டிணத்தில் தத்துவத்துறைச் சொற்பொழிவாளராகக் கிரத்தி பெற்ற, ப்ருவேவைப்பற்றிக் கேள்விப் பட்டு அவரை ஆதரித்தார்; அரண்மனையில் இடம் தந்தார், அங்கு தான் அவர் ப்ருவேவுக்குச் செய்தி தருகிறார், பாரிஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர் வேலைக்கு, அழைப்புக்கிடைத்திருப்பதாக.

ப்ருவேவுக்கு, பல்கலைக்கழகத்தைப் பாசனைகளாக்கி, மாணவர்களை அறிவுத்துறை வீரர்களாக்கி குருபீடநிலை விரட்டும் போரிடவேண்டும் என்பதுதான், குறிக்கோள்.

இத்தாலியில், குருபீடநிலை, அரசமாரக்கமாகிவிட்டிருந்தது; இருட்டறையில் தள்ளி இடம் சிக்கும், அருளாளர்களின் ஆதிக்கம் மிகுந்திருந்தது; எனவேதான், ப்ருவே ஓடிவந்துவிட்டார். பாரிஸ் பல்கலைக் கழகம், பிரான்சு நாட்டிலே புதிய புகழ்பெற்று வருகிறது! புதுமைக் கருத்துகளை வரவேற்கும் கூடமாக அது விளங்கிற்று. பூஜைக்குப் பாசனாக, சோப்பாப் பிளக்கிக் கழகம், ப்ருவேவுக்கு, புகழையாக பரிசு பிளக்கிக் கழகம் விளங்கின. ப்ருவேவுக்கு உண்மையிலேயே பாரிஸ் பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியர் பணியாற்றுவதிலே, பெருமகிழ்ச்சி—எதிர்பார்த்த இன்பம் கிடைக்கிறது என்றுதான் பொருள்.

மன்னன், மகிழ்வுட்டும் செய்தியைக் கூறியதும், ப்ருவே, விரும்பிய வாய்ப்புக் கிடைத்தது என்று எண்ணிக்க களித்தார். ஆனால், பேரிடி உடனே வந்தது.

பல்கலைக் கழகத்தில் பணியாற்றுவதற்கு ஒரு திபன் தனை உண்டு; மன்னர் அதனைக் கூறினார். கூறுமுன் கேட்டார், "ப்ருவே! ஏன், தேவாலயத் தொழுகைகளிலே நீர் கலந்துகொள்வதே இல்லை?" என்று. கேட்டுவிட்டுச் சொன்னார், "பல்கலைக் கழக ஆசிரியர் என்ற முறையில், நீர், கத்தோலிக்க முறைப்படி உள்ள தொழுகை நடத்த வேண்டும் தேவாலயத்தில்"

"என்ன சொல்கிறீர், மன்னர்! தொழுகையா? பேராசிரியர் வேலைக்கு அது திபந்தனையா?" என்று கேட்கிறார், ப்ருவே; அச்சம் தலைகாட்டுகிறது.

"ஆமாம்! ஆசிரியரைப்பார்த்துத்தானே மாணவர்கள் நடந்துகொள்வர்; தொழுகை முக்கியம்" என்றார் மன்னர், இதில் என்ன இடையூறு என்று எண்ணிய வண்ணம்.

மகிழ்ச்சி கருகலாயிற்று, விசாரம் கொண்டார், ப்ருவே.

கொடுமை! கொடுமை!!

"கைவிடுங்கள்! கைவிடுங்கள்!!" என்று கேட்டார்கள்.

"அடக்கியும்! அதியாயும்!" என்று கண்டித்தார்கள்.

"ஏழைகளை முன்னேற் செய்யும் வழியோ, இது?" என்று கேட்டார்கள்.

"எதிர்க்கட்சி M.L.A.க்களாகிய நாங்கள் எல்லாம், சபையைவிட்டு வெளியேறுகிறோம். சர்க்காரே! உங்களுடைய தகர்ப்போக்கைக் கண்டிக்கும் அறிஞராக" என்று அறைகூவல் விட்டுவிட்டு, வெளியே நிறுக்க.

டாக்டர் லட்சுமணசாமி, பரகைப்பிரமன் அய்யர், பரஷ்யம் அய்யர், இரத்தச் சட்டமாகும்.

விவசாயிகளுக்கு அதிகரிப்போடும், சட்டம் இது! — எனவேதான் இவ்விவசாயிகள் அளவு எதிர்ப்பும், கண்டனமும், நீக்காவர்களும்—அரசாரும் கட்சியைப்

"தத்துவம், நான் போதிக்கப்போவது; மதமல்ல; தொழுகைக்கு நான் சென்றே வேண்டுமென்று நிபந்தனை ஏன், மன்னர்!" என்று கேட்கிறார்.

"வீணை குழப்பம்! தொழுகை சடுதியில் முடிந்து விடும், ப்ருவே! காலம் வீணாகுமே என்று கவலையோ, என்று மன்னர் வேடிக்கையாகவே பேசுகிறார்.

"முடியாது, வேந்தே!"

"முடியாதா? தொழுகையா?"

"ஆமாம், அரசே! நான் தொழுகை செய்து நீண்ட காலமாகிவிட்டது"

"தொழுகை, கத்தோலிக்கரின் நீங்கக் கடமை, ப்ருவே! தவிர்க்கக்கூடாத கடமை"

"நான் கத்தோலிக்கனல்ல, காலா! கத்தோலிக்கனல்ல!"

"மெள்ளப் பேசு, ப்ருவே, மெள்ளப் பேசு. கத்தோலிக்க மதமல்லவா, நீ! எவ்வளவு வேதனை! அப்படியாவது, நீயே கூட்டத்தவரே?"

"இல்லை, அரசே!"

"காணீவி! கூட்டமோ?"

"அதுவுமல்ல! அரசே! நான் கத்தோலிக்கனல்ல, லூதர், கால்வின் ஆகியோர் முறைவினாலுமல்ல; நான் ஒரு தத்துவாசிரியன்; நெடுநாட்களுக்கு முன்பு நான் டாமினிகள் பாதிரியாக இருந்தேன் — மடாலயத்திலே பயின்றேன்; அங்கு நான் அந்நிகர்வா உணவிகள், என்னை நம்மத்திலும் இருக்கவில்லை!"

"மதமற்றவனா! அப்படியாவது.....ப்ருவே!.....தீ, நாத்திகள்.....அல்லவா.....எவ்வளவு வேதனை.....என் ப்ருவேவா இப்படி....."

(வளரும்)

ஒரு சூயாப் ப்ருவே அறு இரண்டு வீதம், அதிக வரி வாங்கியோம்—இனிமேல்.

அறிக்கைமேல் அறிக்கை வருகிறது, அனுதினமும்—பொருளாதார நிபுணர்களிடமிருந்து. இந்திய உபகண்டத்திலேயே தென்னாட்டில் வாழும் விவசாயிகள், குறைவாகச் சம்பாதிக்கிறார்கள், குறைவாக வாழும் குடியானவர்கள், அதிக நாட்கள் வேலைநிற்கி கிடக்கிறார்கள்—தென்னாட்டில் தான், அதிக நாட்கள் வேலைநிற்கி விவசாயப் பொருளுக்கு குறைவான விலைகொடுக்கப்படுகிறது; எனவே லாம்.

குறைவான வாழ்வு! குறைவான ஊதியம்!

கூக்குரல் எழாத நாளில்லை! ஏழையின் இல்லத்திலிருந்து—கிராமங்களுக்குள் துழைந்தால் குட்டிச் சுவர்களைக் காட்டுகிறார்கள் குடியானவர்களின் வீடு என்று சொல்லி—கோவணுண்டுகளாத நிறகுறர்கள் அவர்களுடையபிள்ளைகள்—பருவமான் பெண்ணெருபக்கம்,

அவனுக்கு 'திருமணம்' செய்ய பண மில்லையென்று பரிதவிக்கும் நிலை யில் பலர்—உழைப்பவர்கள் விலை உயர்ந்துவிட்டதே எனும் ஒலம்!— மணவெட்டி செய்ய இரும்பு எகக் கிராக்கியாபிடுக்கிறதே, என்கிறார் கள்—இடுப்பொடியப் பாடுபட்டு, நிலத்தில் விளையும் விளைச்சலைக் கொண்டுதானே உப்பு, புளி, மிளகாய் உட்பட எல்லாப் பொருள் களையும் நாங்கள் வாங்கவேண்டி யிருக்கிறது என்று பஞ்சடைந்த கண்களால் சொல்லுகிறார்கள்— இப்படி, விவசாயிகளுக்கு ஒய்வு நேரத்தில் ஏதாவது செய்து சம்பாதிக்க வழியில்லாத நிலை மாறுதலுக்கிடையில் கிராமப் பொருள்தாரம் உயராதது என்கின்றனர், அறிஞர்கள். நிலைமை, இது! என்றாலும், சர்க்கார் 'கிஸ்தியை உயர்த்துகிறது.

செல்லுமிடந்தோறும் செப்பு கிறார் காமராஜர், "பணக்காரர்களை ஆதரிப்பது காங்கிரஸின் லட்சிய மல்ல. அவர்களிடமிருக்கும் பணம், ஏழைகளின் நன்மைக்காக எடுத்துச் செலவிடப்படவேண்டும்", என்பதாக, தேனாக இருக்கிறது, பேச்சு! செயலோ, எட்டிக்காய்! ஏழை மின் இடுப்பொடியுக்கும் வேதனை!

அதிவாசி தேவையாம்—எதற்கு ஜாய், அதிகவரி? என்று கேட்டால், அந்த வரியை வாங்கி, கிராமங்களில் செப்பணிப்பதாமல் கிடக்கும் ரோடுகளைச் சரி செய்யப் போகிறார்களாம்! ரோடுபோட வரி!

முன்பு, பாலம் கட்ட வரி, கால்வாய் புதிதாகக் கட்டுவதற்காக வரி என்று சொல்லி (Better ment Tax) போட்டார்கள்! எங்கெங்கு, அணைக்கட்டும், புதிய நீர்ப்பாசன திட்டங்களும்—நிறைவேற்றப்படுகிறதே அந்தப்பகுதிகள் தாங்கள் அடைகின்ற நன்மைக்காக அடைகின்ற நன்மையும், தீர்வை செலுத்தவேண்டும், ரோடுபோட, என்று! இப்போது ரோடுபோட, புதுவரி! இந்த அதிகத் தொகையை வாங்கி, பஞ்சாயத்துக் களுக்கும், மாவட்ட ஆட்சி மன்றங் களுக்கும் வழங்குமாம் சர்க்கார்—அவைகள், நன்மைகளைச் செய்ய மாம்.

விவசாயி சாதாரணமாகச் சர்க்கா ருக்கு வரி செலுத்துவதே, ஆறும் சர்க்கார் தனக்கு வேண்டிய தேவை களைச் செய்யும் என்பதற்காகத்

இப்படித்தான், வெள்ளையன் காலத்திலும் வரி செலுத்திக் கொண்டு, வாழ்க்கை வசதிகளைப் பெற்றுக்கொண்டிருந்தான்!

அடிக்கிறான், கொள்கை! முட்டை கட்டுகிறான் வெள்ளையன்!—என்று, கர்ஜித்தார்கள், அப்போது, காம ராஜர்கள்.

இப்போது, அதிக வரி வேண்டு மாம்! அப்போதுதான் பஞ்சாயத் துக்களுக்கு உதவமுடியுமாம்!

அப்படி பஞ்சாயத்துக்களுக்கும், மாவட்டப்பேரங்களுக்கும் என்று சொல்லி வகுவிக்கப்படும் "செல்", முன்பு ரூபாய்க்கு 2 அணு என்று இருந்ததை 3 அணு ஆக்கினோம்; இப்போது 3 அணு என்று இருப் பதை 5 அணு ஆக்குகிறோம்! நியாயமா!—என்று, கேட்டிருக்கிறார், ஒமாந்தூரார்.

இப்படிப்பட்ட காரியங்களைச் செய்தால், இதன் பலனை மக்களிடமிருந்து நாம் அனுபவிக்க வேண்டி நேரிடும்—என்றும் எச்சரித் துள்ளார்.

கேட்டவர்கள், யார்! 'மெஜாரிடி' பலம் இருக்கிறது என்கிற காரணத் தால், மசோதாவை, சட்டமாக்கி விட்டார்கள்.

'ஆவடி' சோஷியலிசம் பற்றி வாணாளாப் பேசும் தேசிய வீரர்கள், அதிசய விரிபுடைய தாள் முடிவு செய்தார்களே, அதனை நில் பிடித்துக் கொண்டு போட்டு, ஏழை எளியவர்களைவிடக்கூடாதா? செய்ய வில்லை, அப்படி! எல்லோரும் தான், கொடுக்கவேண்டும்.

தஞ்சை, கதறுகிற து—தன் னிர்ப்பாசனம், சரிவர இவ்வாண்டு வராததால், விளைச்சல் பாதிக்கப் பட்டுவிட்டதாக, இந்த நேரம் பார்த்து, இப்படியொரு சட்டம்! அதிகவரி கட்டு—என்றே ருர் மசோதா!

அதிகரிக்கும் இரண்டணு இருந் தால், ஏழைக்குடியானவனுக்கு பதினைந்து நாளைக்கு எரிக்க மண் ணெண்ணெய் வாங்கலாம் அவன், ஒரு ரூபாய் வரி செலுத்துவது பிருந்தால்.

பத்துரூபாய் வரி கட்டுவதுக்கு ரூபாய் ஒன்றேகால்!—நாலுமுழத் துண்டுக்காயிற்று.

இருபது ரூபாயைக் கட்டுபவன், அதிகரிக்கும் 25 ரூபாயைக்

கொண்டு, தன் கஷ்டங்களிலே எதையாவது ஒன்றைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாம்.

எனிலும், அடிக்கிறது, அவர் கள் தலைமீல் சர்க்கார்! அதிகவரி கறக்கப்போகிறது!

இந்த லட்சணத்தில், ஜந்தாண் டுத் திட்டமாம்—அதனாடி, மண் ரோடுகள் மாறுமாம்—கிராமங்கள், புதுமை நிறைந்து பொலிவுறுமாம், ஒரு பக்கம், அந்தப் பிரச்சாரம்! இன்னொரு பக்கம் ரோடுபோட, வரி கொடு என்று சட்டம்!

விந்தையாபிருக்கிறது, காங்கிர சாட்சி—இவ்வளவு வேதனையையும் வீசும் காமராஜர், அனுதினமும், 'நன்மை செய்கிறோம்! நன்மை செய்கிறோம்' என்று நலங்கு பாடுகிறார், செல்லுமிடந்தோறும்.

நல்லோர் கண்டிக்கிறார்கள்! நாடும், கலங்குகிறதே!—என்ன செய்வது? இந்தக் கொடுமைகளை அனுபவிக்கத்தான் சுந்திரம் பெற்றோரும், போலும்!

★

வாழ்க! வாழ்க!

பச்சயப்பன் கல்லூரித்தமிழ்ப் பேர சிரியர் க.அன்பழகன் அவர்களின் இளவலும், விருதைக்கல்லூரித் தமிழ் விவிரையாரான குமாரன் புலவர் கிருஷ்ணன்—புத்தூர் வாழ்வு விழா, 12-9-55 அன்று சென்னை புரட்சியில் டாக்டர் மு.வரதராசனார் தலைமையில் நிகழ்ந்தது. அன்னாதுரை, பேராசிரியர் தேசுரகுநாதன், தியாகராயர் கல்லூரித்தலைவர் எம்.கே.சண்முகம், மு.கருணாநிதி, ஈ.வி.கே.சம்பத், கே.ர. மதியழகன் ஆகியோர் வாழ்த்துரை வழங்கினர். வாழ்க பத்மா-திருமாறன்!

"காவிபம்"

தோழர் கருநா அவர்களை ஆசிரிய ராகக்கொண்டு, வெளிவரும் 'காவிபம்' எனும் இதழைக் கண்டோம், களிப் புற்றோம் கவிதைகளைக்கொண்டுபவனி வருகிறது, இந்த ஏடு, புதிய முயற்சி, அறிவியல்க்கத்தின் கருத்துக்களையும், தி. மு. க. கொள்கைகளையும், ஏடு பாடுமென்று அறிய மிகழ்கிறோம். கவிதைகள் ஒவ்வொன்றும் மிகமிக இனிக்கின்றன. கவிஞரையும் காவியத்தையும் வாழ்த்துகிறோம்.

விலை அணு 1.

முகவரி:

12, படவேட்டம்மன் கோயில் தெரு, பரசைவாக்கம், சென்னை.

"உன்மீது கூறப்பட்டுள்ள குற்றத் துக்கு என்ன சொல்கிறாய்?"

"என்ன சொல்ல இருக்கிறது நாய் பிரபு...ஏழை..."

"ஆடு திருஷ்ட உண்மைதானே! ஒப்புக்கொள்கியா குற்றத்தை?"

"ஆமாம், துரையே! திருஷ்ட உண்மைதான்...ஆறு குழந்தைகள் எனக்கு...பசி—வேலை இல்லை—பட்டினி கிடந்தேன். மனவியோ முகையில் படுந்திருக்கிறேன். குழந்தைகளோ பசி யால் துடித்தன...ஒரு வழியும் தெரிய வில்லை...திருஷ்டமே...ஆடு திருஷ்ட உண்மைதான்...நான் ஏழை..."

ஏழை, என்பதற்காகச் சட்டம் இரக்கம் காட்டுமா? ஏதோ, பணக் காரன் என்றாலாவது சட்டம், அச்சு சப்பட்டு, ஏதாவது ஒரு சந்திப் பொருத்து காட்டும், அவன் தப்பித் துக்கொள்ள! ஆடு திருஷ்டமே! ஆறு குழந்தைகளுக்குத் தக்கபண; அந்தச் செல்வம்தான் அவனிடம்! ஏழை! ஆடு திருஷ்டமே! ஆறு குழந்தைகளுக்குத் தக்கபண; கனியே திருஷ்ட, சட்டத்தின் கண் கனில் பொடி தூவிவிட்டு, தப்பித் துக்கொள்ளும் சிமான்கள் உண்டு; இவன் பாரா, எனவே பிடிபட்டான், விசாரணை நடைபெற்றது, குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டான். ஒப்புக் கொண்டதால், இவன் நல்ல உள்பணம் படைத்தவன், ஏதோ பதிக் கொடுமை யால் திருஷ்ட விட்டானே தவிர, இவன் கெட்டவ னல்ல, எனவே பாவம், இவனை மன்னித்து விட்டுவிடுவோம் என்று நிதிபதி கூறினார்! கூறுவாரா? ஏழைகள் சிக்கிக்கொள்ளும் போது வது சட்டத்தை நிலை நாட்டா

ரூபாய் பவுன் நன் கொடை திரட்டப்பட்டிருக்கிறது!

பரவாயில்லையே, மனிதத்தன்மை இந்த அளவுக்கு மலர்ந்திருக்கிறதா, என்று கேட்கத் தோன்றும். ஆச்சரியம் அதிலே கூட அதிகம் இல்லை, இந்த ஏழை நிகரோவிடம் இரக்கமாகாட்டி, நன் கொடை திரட்டி ஆப்பிரிக்க நாட்டில்! வெள்ளையர்! ஆப்பிரிக்க நாட்டில்! கருப்பரைக் கேவலப்படுத்தும் வெறியை ஆட்சிசெய்யும் நாட் களில்! மனிதத்தன்மை அடியோடு மடிந்துபடவில்லை! அவ்வப்போது அதன் மணம் இதயத்துக்கு இன்ப மூட்டத்தான் செய்கிறது!

ஏதோ ஓரோர் சமயத்தில் இரக்கம் — மனிதத்தன்மை இவ்விதம்

மலருகிறது — ஏழை காப்பாற்றப் படுகிறது. ஆனால், எல்லா ஏழைக் கும் இப்படிப்பட்ட வாய்ப்பு கிடைக்காது — அதுமட்டுமல்ல, பசிக்கொடுமையால் கள்ளன் ஆக்கப் படுவதனைச் சட்டத்தினின்று மீட்பதற்காகவே சதா சர்வகாலமும் ஒரு முயற்சி எடுத்துக்கொண்டிருக்க இயலாது. எனவேதான் ஏழமையைப் போக்கவும், குறைக்கவும், பெருமுயற்சி எடுத்துக் கொள்வதை இன்றைய சர்க்கார் ஆட்சித் திட்டமாகக்கொள்ள வேண்டுமென்பதை நல்லோர் வலியுறுத்துகிறார்கள்.

பெரிந்திட்டப் பத்தும் பற்றது போம் — என்பது மறுக்கொணாத உண்மையாக இருப்பதைப் பாரக்கிறோம்.

ஏழ்மையின் காரணமாக நல்ல வன் தீயவன் ஆகிறான், அவனை அந்தக்கதிக்கு ஆளாக்கிவிடுவது சர்க்கார்தான்! பாரதியாரின் கோபம் இந்தப் பிரச்சினையிலே அளவுகடந்து சென்று, உலகையே அழித்துவிடலாம் என்ற அளவுக்கு ஆத்திரத்தோடு முழக்கமிடச்செய்தது.

தனியோருவனுக்கு உளவு இல்லை எனில் ஜென்தினை அழித்தோம். என்றல்லவா பாடினார்!

பாரதியாரின் கோபம் உலகத்தோடு நின்றது — வன்னுவரோ, 'ஆண்டவனிடமே சென்று, அச்சமுட்டுகிறார், எச்சரிக்கிறார். பிச்சை எடுத்துத்தான் ஒருவன் பிழைத்தாகவேண்டும் என்றுகூட இரக்குமால், அப்படியானால் "உலகு இயற்றியானே" ஒழித்துக்கட்டுவோம், என்றே கூறுகிறார்.

உலகையோ உலகு இயற்றியானையோ ஒழித்துக்கட்டுமனவுக்கு ஆற்றல் வேண்டியது கூட இல்லை, குற்றம் பிறப்பதும் குணம் கிறப்பதும் சமர்துச்சார்பைப் பொறுத்து இருக்கிறது என்ற உண்மையை, ஊராளனோர் உணர்ந்து, மனிதனுடைய 'சுற்றுச்சார்பு' செம்மைப்படுத்தக்கவகையில், காரியமாற்றினாலே போதும்—குற்றம் பெருமளவுக்குக் குறைந்துவிடும்.

இரக்கம் எழத்தான் வேண்டும்—ஒரோர் சமயம் எழத்தான் செய்யகிறது என்பதை ஆப்பிரிக்கச் சமயவம் எடுத்துக்காட்டத்தான் செய்கிறது. ஆனால் இரக்கம் எழும் என்று

இருந்துவிட்டால், போதாது! ஏழையின் வாட்டம் தீர்த்துவிடாது! 'கத்துக்குட்டி' கள்ளனிடம் வீரம்பேசுவதுண்டு.

இப்படிப்பட்ட 'தேர்ச்சி' மெற்ற கள்ளனெல்லாம், முதன் முதலில் வெட்கம், வேதனை, துக்கம், திகைப்பு, எனும் உணர்ச்சிகளுக்குக் கெல்லாம் ஆட்பட்டு, அழுகரவில் ஐயா! நான் ஏழை! என்று கெஞ்சிப் பேசுவதைதான்.

"தடிப்பயல்! ஆறு குழந்தைகளாம்! அத்தனாலே கொள்ளை அடிப்பதா!"

"இன்று ஆடு திருடினால், நாளைக்கு மாடு, பிறகு வீடு துழைவான். இப்படிப்பட்டவர் களைச் சம்மாவிடக்கூடாது. சமூகத்துக்குப் பெரும் ஆபத்து!"

"பட்டினியா? பசியா? பிச்சை எடுப்பதுதானே! இல்லையானால் எங்காவது குளம் குட்டையில் விழுந்து சாவதுதானே! திருடுவதா துணிந்து!"

என்று நாலுபேர் நாலு விதமாகத்தான் பேசுவார்கள்—ஏசுவார்கள்.

"ஐயா! நான் ஏழை! பசிக்கொடுமை, இந்த கெட்டகாரியம் செய்வேன்!" — என்று முதலில் கூறும் 'குற்றவாளி' கூனைக்குள் தள்ளப்பட்டு, பழகிப்பழகி பிறகு, குற்றம் புரிந்தேன் என்று ஒப்புக் கொள்ளும் நிலையையும் மாற்றிக் கொண்டு, ஏயக்கவும், தப்பித்துக் கொள்ளவும் தான் முயற்சிப்பான்—மெள்ளமெள்ள கைதேர்ந்த கள்ளனோர் ஆகி, உண்மையிலேயே சமூகத்துக்குப் பேராபத்தாகவே ஆகிவிடுவான்!

"போடாமடையா! போயும்போயும், முணுவது வகுப்பு வண்டியிலே போயா, மூட்டை அடிச்சே! பஞ்சைப் பயிலே, முணுவது வகுப்பு வண்டியிலே நம்மைப்போல ஏழைகள் தானேடா வருவானுங்க—அவங்க தலைமீடலை கைவைச்சேய், மகா பெரிய ருரன்டோலே! நான், ராஜாருட்டிடா தெரியுமா! பஸ்டி கிளாஸ் வண்டியிலே படுத்திருக்கிங்கிட்டு இருந்தான் ஒரு சேட், அவனோட தேரல்பைய சேட், அவனோட தேரல்பைய அபேஸ் செய்வேன். தெரியுமா! செய்தை அப்படிச் செய்யணும்! பிச்சை எடுத்ததாம் பெருமானு, அத்தெப்பிடிக்கிச்சாம் அனுமான்னு சொல்வாங்கனே, அது போல, நீ, முணும் வகுப்பு வண்டியிலே போயி, மூட்டைடைய எடுத்தேயே! தூ! வெட்கமா

இல்லை உனக்கு"—என்று சிறைமீலே, கைதேர்ந்த கள்ளன், 'கத்துக்குட்டி' கள்ளனிடம் வீரம்பேசுவதுண்டு.

இப்படிப்பட்ட 'தேர்ச்சி' மெற்ற கள்ளனெல்லாம், முதன் முதலில் வெட்கம், வேதனை, துக்கம், திகைப்பு, எனும் உணர்ச்சிகளுக்குக் கெல்லாம் ஆட்பட்டு, அழுகரவில் ஐயா! நான் ஏழை! என்று கெஞ்சிப் பேசுவதைதான்.

இரக்கம் அவனுக்குத் துணை நின்றது, அவன் ஒரு வழக்கிலே இருந்து தப்பித்துக்கொண்டாலும், மீண்டும் மீண்டும் அவனை வறுமை கொட்டிக்கொண்டே இருந்தால், அவன் என்ன செய்யமுடியும்! திருடுகிறான், பிடிபட்டால் குன்றுகிறான்! சிறையில் தள்ளப்படுகிறான், தேர்ச்சிபெற்று வெளியே வருகிறான்; மீண்டும் திருடுகிறான் கோர்ட் அஞ்சம்படி அத்தடிப்பேசுகிறான்!

இப்படி நிலைமைகள் ஆகா திருக்க வேண்டுமானால்! சமூகத்தின் அடிப்படை ஆபத்து, வறுமை என்ற தெளிவும், அதனைக் களைந்தெறியும் திட்டமும், ஆட்சியாளர்களிடம் இருந்ததல்லவேண்டும். உபதேசம் செய்வதாலும் சட்டத்தையும் காட்டி அச்சமுட்டுவதாலும், குற்றங்களைக் களைந்துவிட முடியாது! சுற்றுச்சார்பைச் செம்மைப்படுத்த வேண்டும். 'ஏழை' குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்தப்படுமோ, உண்மைக் குற்றவாளி வேறு இடத்தில் இருக்கிறான் என்றுதான் பொருள்! இரும் புரியவேண்டிய நிலையில் அவனைக் கொண்டு செர்த்த அலுவலகம் குற்றவாளி, இருக்கிறான், வேறு இடத்தில்!

சந்தாதார்களுக்கு

ஒவ்வொருவரின் முகவரியின் ஓட்டையும் சந்தா முடியும் தேதி குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அத் தேதிக்கு ஒரு வாரம் முன்னதாகவே, பணம் அனுப்பி சந்தாவைப் புதுப்பித்துக்கொள்ளுங்கள் முகவரியை மாற்றும்படி எழுதுபவர்கள், சந்தா எண்ணையும், பழைய முகவரியையும் குறிக்கவும்.

நிவாசி

உலாவும் ஊழலும்!

தமிழ்,
ஒரு 'போர்க்களம்' காளாலாம், புறப்படு.

காணமட்டுமா! என்ன அண்ணா! இது! என்னை என்ன கட்டம் ஏந்தத் தெரியாதவன், கும்பேபாருக்கு ஏற்றவனல்ல என்று எண்ணிக் கொண்டாய்! மாற்றான முன் மண்டி மீடும் பரம்பரையினரை! மறத்தமிழன்னை! என்றெல்லாம் கேட்டு விடாதே, நான் உன்னை, முடிந்து போன போர்ப்பற்றிய 'செய்தி'யைக் கேட்கச் சொல்கிறேன்—நீ 'போர் முரசு' கேட்கிறது என்றெண்ணி ஆர்த்தெழுந்துவிடாதே.

ஒரு கனம்—இருதரப்புப் படைகள், எதிர் எதிர்!

"துயரங்களைத் தயாரா? தோட்டாக் கிழிப் பொருத்திவிடலா? 'குதிரை' வயச் சரியாத்துக் கொண்டாக்கிவிட்டா? சரி! ஏறு! முன்னேறு! ஏறு, முன்னேறு! தாக்கு! உம், தாமதம் ஏன்? தாக்கு! கடு! வேகமாக!"

படைத்தலைவன் இது போல 'கட்டளை' பிறப்பித்துவிட்டான். படைகள், பாய்ந்தன எதிரியை நோக்கி. வேட்டுகள் கிளம்பின! துப்பாக்கிகள், பீரங்கிகள் முழக்கமிட்டன!

எதிரிப்படை வரிசையிலிருந்து, ஏளாச் கிரிப்பொலி கிளம்பிற்று!

வேட்டுகள் கிளம்புகின்றன! தோட்டாக்கள் பறக்கின்றன! துப்பாக்கிகள் முழக்கமிடுகின்றன! படை பாய்ந்து முன்னேறுகிறது! எதிரிப்படையோ, 'கெக்கலி' செய்கிறது, கைகொட்டிச் சிரிக்கிறது!! ஏன் தெரியுமா, தம்மி! துப்பாக்கி சுடுகிறது, ஆனால் ஆளைச் சாக்கக்க முடியாது! வேட்டுகள் கிளம்பி வேகமாகப் பாய்கின்றன, ஆனால் யாரையும் பிணமாகக் கழிக்கின்றன. அழிவுக்கருவிகள், 'அழிச்சா' வீரநம் பூண்டுவிட்டன!

வாண வேடிக்கை போன்ற சத்தம் கேட்கிறதே தவிர, ஆளைக் கொல்லும் 'சக்தி' இல்லை, தோட்டாக்களுக்கு! துப்பாக்கிகள், பார்வை அளவில் நேர்த்தியாகவே உள்ளன! ஆனால் அவைகளை நம்பிக்கை கனத்திலே கும்பேபாரில் ஈடுபட்ட சென்ற படை வீரர்களை, காட்டிக் கொடுத்துவிட்டன! வெடிக்கின்றன, ஆட்களைச் சாக்கக்க மறுக்கின்றன!

தோட்டா இல்லாத துப்பாக்கி என்று கேலி மொழி பேசுவார்! தோட்டாவும் துப்பாக்கியும், பலாத் கார்ச்செயலிலே ஈடுபடாமறுத்திடும் நிலைக்கு, என்ன கூறுவது!

கண்டனர் எதிரிகள்—'வெத்து வேட்டுகளை'த் தாக்கினர்; கொன்று குவித்தனர்!

வீரம் இருக்கிறது நிரம்ப, ஆனால் 'வஞ்சகம்' அந்த வீரர்களை, இறத்தக் கதிக்கு ஆளாக்கிற்று.

நம்மை நாசமாக்கும் எதிரி; இங்கே இல்லை, கனத்தில் இல்லை, அவன் நம் நாட்டிலே இருக்கிறான். அரண்மனையில் அழகிகள் அரவிங்கனத்தில் சுகமழப்பனிக்கும் கொண்டிருக்கிறான், நம்மைக் களம் சென்று கடும் போரிடும்படி கட்டளையிட்ட காவலன், கட்டழகிகளைத் தொட்டிமுத்து—முத்தமிட்டு மகிழ்கிறான் — தொழையட்டும் — இழை கொத்தி இன்புகிறான் — ஒழியட்டும்—கொடியாக் கணிகளின் கோலாகலத்திலே தன்னை மறந்து கிடக்கிறான்—கிடக்கட்டும் காமாந்த காரன்—ஆனால் நம்மிடம் அவன் தந்தனு பரிய போர்க்கருவி கள் இப்படியா இருப்பது! ஆளைச் சாக்கக்க முடியாத ஆயுதமா! வெடிச்சத்தம் கிளப்புகிறது, எதிரியைச் சாக்கக்க சக்திகொண்டிருக்கிறோம்! வெத்து வேட்டுகளைக் கொடுத்தா, வெஞ்சமருக்கு நம்மை அனுப்பு வது? மாற்றாளிடம்காட்டிக்கொடுத்த

தானே, மன்னவன் என்ற பட்டம் பெற்றுக்கிடக்கும் அந்த மாபாவி! என்று கொதித்துக் கூவினர், கனத்தில் பிணமலை! இரத்தமும் கணனிலும் பிற்பட்டோர் நினைவு வஞ்சகத்தால் வீழ்ந்தோம், எதிரி மிடம் ஒரு எத்தலைக் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டிவிட்டோம். சித்திர வதைச் சாவடிக்கு நம்மைத் தூரத்தி விட்டு, சிற்றிடையானுடன் சித்திர மண்டபத்தில் காத்தல்கிந்து பாடிக்கொண்டிருக்கிறான், மாமிசமலை.

தாயகமே! உன் போருட்டு எதை யும் இழக்கத் தயங்கோம், இன்னுயிர் தரத்தயார், ஆனால் எமது உயிர் பிரியுமன், தாய் நாட்டே! உன்னை இழிவுபடுத்தக் கிளம்பும் எதிரியின் உயிரைக் குடித்திட வேண்டாமா; போரிட்டு மடியத் தயார், அன்னைபோல! போரிட்டு மடியச் சித்தமாக இருக்கிறோம், ஆனால், இதே பாகும், எமக்குத் தரப்பட்ன போர்க் கருவிகளை! வெத்து வேட்டுகளை! எதிரியிடம் எங்களைக் காட்டிக்கொடுக்கும் கருவிகளை.

வீரம் இருக்கிறது, பிறந்த நாட்டைக் காப்பாற்ற, ஆனால் ஒரு வேந்தன் இருக்கிறானே! எங்களை எதிரியிடம் காட்டிக்கொடுக்க. படைக்கலத்தைப் பார்த்தாயே! பார், பஞ்சை நாடு, பராரி நாடு, போர்க் கருவிபெற வழியில்லை என்று கூறட்டும், கரங்களை துப்பாக்கி—பாய்ந்து சென்று, மாண்டவர் போக, மீதமுள்ளோர் எதிரி மீது பாய்ந்து, குரல் வளையை நெரித்தே கொன்று போடுகிறோம். ஆனால், அரசன் செய்ததென்ன, அருமை யான படைக்கலங்கள் என்று கூறி, இந்த 'ஒட்டை' ஒடிச் சல்களை 'வெத்து வேட்டுகளைக் கொடுத்து, களம் அனுப்பினோன்.

தாயகமே! நியே கூறு, யார் நம் எதிரி, எதிரே இருந்து போரிடும்

படையா, எழில்
இருக்கிறார்கள்,

வேற
அந்த
மூக்கொடுக்கிறேனே அந்த
யார், ஒழிக்கப்படவேண்டும்.
தனு? யார், ஒழிக்கப்படவேண்டும்.
போரிடும் படைமா? முதுகிலே கட்
டார்கொண்டு குத்துவது போன்ற
து ரோக மிழைத்த அந்தத் துர்
தார்த்தன? இறந்து படுகிறோம்,
தாயே! இறந்து படுகிறோம். எதிர்
யால் கொல்லப்பட்டவர்களால்,
எம்மை ஆளவற்றென்று ஏற்
பட்ட எதத்தைல், இந்தக் கதிக்கு
ஆளானோம்.

தம்பி! நாடகமேடையானால், இவ்
விதமெல்லாம், 'வீரர்கள்' பேசமுடி
யும்—கொட்டைக் அரிசும், பணம்
குவியும்! இது களம்! ஓட்டை ஓடி
சல், வெத்து வேட்டுகள், தொட்டு
இழுத்ததும் துண்டாக்கிப்போகும்
கருவிகள்—இப்படிப்பட்ட படைக்
கலங்களைக் கொடுத்து, எதிர்த்து
வந்த படையுடன் போர் நடாத்தும்
படி ஈழிப் படை அனுப்பப்பட்
டது! சித்திரவதைக்கு ஆளா
யிற்று! தோல்வி கண்டனர், துய
ரம் துளைத்தது, வெட்கம் வேலாசுக்
குத்திற்று!

படைக்குத் தேவையான 'குருவி களை'ச் சேகரித்ததளிக்கும் பொறுப்பு மன்னனுடைய உரிமைகளில் ஒன்று! மன்னனே, அலனுடைய "கோப்பை தூக்கிகள்" "குறிப் பறிந்து கோலமயிலினைக்கொண்டு வருவோர்" ஆகியோரிடம் 'ஆயுதம் வாங்கித்தரும்' பணியினை ஒப்படைத்திடும், அவர்கள், கொள்கை அடித்திடும் குணத்தினராதலால், 'வெத்து வேட்டுகளையும்' ஒட்டை ஒடிசல்களையும்' கொண்டு வந்து வருவித்து, கொற்றவனிடம் கொடுப்புவன் பெற்றுப்போயினர்! மதியற்ற மன்னன், மக்களின் வரியைப் பணத்தால் திரண்ட நிதியைப் பாழாக்கியதுடன், நாட்டின் கண்ட மணிகளைக் களத்திலே கண்டதுண்டமாருப்படிச் செய்தான்-நாட்டுக்கும் இழி நிலை பிறந்தது.

இத்தாலி நாட்டில், அரசு இழந்து, அரசும் ஈடாகாது என்று கூறத்தக்க ஏழில் படைத்த காதற் கழித்தி நாரிமனையும் பிரிந்து, அரண்மனைபின் அலங்கோல வாழ்வின் வீனாவாகக் கிடைத்த தொங்கு சதை உடனிருந்து குலுங்குகண்டோர் உதடசைத்துக் கேலிசெய்ய, பசுங் உலவிக் கொண்டு, ருக்கிறான். பழுதுபட்ட படைக் கலங்களை, விற்ற அந்த 'பரமதயா'

என' எங்கே இருக்கிறார்கள், தெரியுமா!

கோடிக்கணக்கான பெருள்
நஷ்டம் மட்டுமல்ல, ஆயிரக்கணக்
கான அரும் உயிர்களைக் குடித்த,
அந்தக் கொடியவர்கள், கண்டு
பிடிக்கப்பட்டு, நானிலம் காரி
உமிழ்த்தக்க நிலை பெற்றனர்
எங்கே உளர் அந்த எத்தர்கள்?
என்ன கதிக்குத் தூர்த்தப்பட்ட
னர்? கண்டித்தால் மட்டும்
போதாதே அந்தக் கயவர்களை,
கடுமையாகத் தண்டிக்கவும் வேண்
டுமே! பழுதுபட்ட படைக்கலனை
விற்பனை செய்து பாத்தர் யார்?
எங்கு உளர் என்று கேட்டுப் பார்,
தம்பி! காங்கிரஸ் நண்பர்களை!
கோபம் பிறக்கும்!

அனியாயமாக ஆபிரமாயிற் உயிரைப்
பலிவாங்கிய அந்தப் பாதுகார்கள் இப்போது!
'பாரத நாட்டிலே' இருக்கிறார்கள்,
தம்பி!

“கைதிகளாகவா? என்று கேட்கிறாய். உன் நெஞ்சில் நேர்மை அவ்வளவு சுரக்கிறது! நேரு மகான், அவர்களைக் ‘கைதிகள்’ அல்ல, ‘ஆசிரியர்களாக’ இங்கு

(மத்தன் கேட்கிறான்!)

முனியன்:-ஏண்டா முத்தா, முகத்
தினே கரி பூகியாச்சி...
வீறப்பா பேசுவயே, காங்
கிரசுக் கட்சியைப் பத்தி,
பார்த்தபா இப்ப. உன்
னோட முதலாளி காங்கிர
சாபிட்டாரு...!

முந்நன், -அடே, அப்பா, அனைத்தப் பத்தித்தான், முகத்திலே கரி பூசியாச்சி என்கிறாயா... அட பைத்தக்காரா, எங்க முதலாளியல்லவா உங்க கட்சி முகத்திலே கரி பூசி விட்டாரு, நீங்க கதர், கதர்னு கதறினப்போ அவரு 'ஜோரா' சீமை ஜவுளி வித்து சீமானானு. நீங்க கள்ளுக்கடை. மறியல் செய் தப்போ, அவரு

கள்ளுக்கடை எடுத்து இலட்சாதிபதி யானு, உங்க தலைவர்கள் ஜெபிலிலே போட்ட கலெக்டர் துரைக்கு அவரு விரும்புவைவச்சாரு... உங்க மூக்கை அறுத்துகிட்டே இருந்தாரு— நிக்கல்லவா இப்ப வேறேறவழி இல்லாமே, அவர்கிட்டே சரணாகித் தி ஆகி, காங்கிரசிலே சேர்த்துக் கிட்டிங்க... கொள்ளைக் குப்பைக்குப் போச்சி, இப்ப இவர் பின்னாலே கொடி தூக்கிட்டு வாரிங்க, இப்ப படி ரோஷங்கெட்ட வேலை செய்துகிட்டு என்னையா கேலி செய்யறிங்க.....

அமர்த்தி வைத்திருக்கிறா! அகமம்,
அனியாயம்! அடுக்காது.—என்றெல்லாம்! என்ன
என்னைப் பார்த்து முறுக்கிட்டு என்ன
பலன், தம்மி, இந்திய சர்க்காரின் ஆதரவில்
அரவீணாப்பில், அந்த 'ஆபத காந்தர்கள்'
இப்போது இருக்கிறார்கள்.

ஈஜிப்த் நாட்டுக்கு, 'பழுதுபட்ட' போர்க்கருவிகளை விற்பனை செய்து மகாநுபாவர்கள், சீவிட்சர்லாந்து நாட்டுக் கம்பெனியார்.

‘புராதனாட்டுக்கு, படைக்கருவி
கள் தயாரிக்கும் தொழிலகம், சர்க்
கரால் அமைக்கப்பட்டு, இது
வரை ஏராளமான பொருளை
விமங்கி இருக்கிறது.

இந்தத் தொழிலகத்தில் கிரவா சுததைக் கவனித்துக்கொள்ளவும், அருள் ஆயுத உற்பத்திக்கான பெரும் கலை'யைக் கற்றுத்தரவும், பெரும் ஊதியத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு அமர்ந்திருப்பவர்கள், இந்த சுவீடீச் சரஸ்வதி கம்பெனியைச் சார்ந்தவர்கள்.

கவி, எந்தக் கம்பெனி, கொள்கை அடிக்கும் போக்கில், ஈழப்பட்டுக்கு பழுதுபட்ட போர்க் கருவிகளை விற்பனை செய்து, அந்த நாட்டுக்குத் துரோகம் விளைவித்ததோ, அடுத்த கம்பெனியினர்தான், இங்கு, ஆயுதத்தொழிற்சாலைக்கு ஆசிரியர்கள்.

இந்தத் தொழில் அமைப்பு, பெருமளவுக்கு நஷ்டம் கொடுத்துவிட்டது.

எதிர்பார்த்த தரத்திலோ, அளவிலோ, கருவிகளில் உற்பத்தி செய்யப்படவில்லை. தொழில் நுட்பத்தை, இஞ்சினியர்கள்ளுக்கு போதிக்க, சனிட்சர்லாந்து நிபுணர்களால் முடியவில்லை.

டில்லி பார்லிமெண்டில் அமைச்சர், வெட்கமின்றி, ஒப்புக்கொள்கிறார், ஒப்புக்கொண்டு, கூறுகிறார், இது சகஜம், போகப்போக எல்லாம் சரியாகிவிடும். நஷ்டம், கஷ்டம், இவைகளைப் பார்த்தால் ஆகும்? இவைகளைத் தாங்கிக்கொள்ளத் தான் வேண்டும்.

தம்பி, தாங்குக்கொள்ளுதான்.
வேண்டுமாம்.

கோடி கோடியாகப் பணத்தைக் கோட்டிலும, இந்த இயந்திரம் கொண்டு தொழில் அமைப்பு வரது என்று ஸ்கார்பி எனும்புரிட்டிஷ் நிபுணர் கூறிவிட்டார். இந்த மரிட்டிஷ்-நிபுணரை, வரது வறுத்து, இறந்தத் தொழில் அமைப்புகளைப் பரிசீலனை செய்வது கருத்துரை அளிக்ரும்படி கேட்டுக்

கொண்டது, நேரு சர்க்காரே தான்.

தாங்கிக் கொள்வதாயே தம்பி!
எவ்வளவு தாங்கிக்கொள்வது! எத்
தனை ஊழல்களை எத்துணை
பொருள் மஷ்டத்தை, எத்தகைய
நாற்றங்களை!

தம்மி, செப்டம்பர் 18-ல் 4து
டில்லிலிருந்து, பொதுக் கணக்குக்
கமிட்டி எடுத்துக் காட்டுவதை,
சுதேசமத்திரன் வெளியிடுகிறது—
படித்துப்பார்.

“அபிவிருத்தி திட்டங்களுக்குப் பணத்தைச் செலவழிக்கும் வகையில் சர்க்கார் மிகுந்த பொறுப்புடன் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று பொதுக் கணக்குக் கமிட்டி தனது யாதாஸ்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. பார்லிமெண்டு அனுமதிக்கும் பணத்துக்கு மேல் ஒரு அணு கூட அதிகமாகச் செலவழிக்கக் கூடாதென மந்திரி சபைகளுக்கு மேற்படி கமிட்டி அறிவுறுத்தியிருக்கிறது.

பாகிஸ்தான் கொடுக்க வேண்டிய கடன் சம்பந்தமாக இந்திய சர்க்கார் அந்த நாட்டுடன் உடனே ஒரு ஒப்பந்தத்துக்கு வரவேண்டுமென கமிட்டி தெரிவித்திருக்கிறது (பாகிஸ்தான் இந்தியாவைக்கு 300-கோடி ரூபாய் கொடுக்கவேண்டும்.)

வருமான வரி விஷயமாக சர்க்கார் கார்ட்டியுள்ள சலுகையையும் கமிட்டி

தவறு நீண்டதே!

தர்பார் நடத்துகிறார்!!

“நான் செய்த ஒரு தவறினால் சர்க்காருக்கு 2-இலட்ச ரூபாய் நஷ்டம் ஏற்பட்டது!” என்கிறார் நிதி அமைச்சர் சுப்ரமணியம். வன்னியகுல க்ஷத்திரியர்களில் குற்றப் பரம்பரையினருக்கு மட்டும் சம்பளச் சலுகை என்பது சர்க்கார் திட்டம்.

இதற்கான உத்தரவு நியமித்தபோது மந்திரி செய்திருப்பதையும், 'பிழை'யின் காரணமாக, குற்றப் பரம்பரையில் வந்த மாணவர்களுக்கும் மட்டும் தரப்பட வேண்டிய சலுகை, எல்லாருக்கும் கொடுத்ததில் இரண்டு இலட்ச ரூபாய் அதிகச் செலவாகியிருக்கிறது.

ஒரு அதிகாரி இந்தத் தவறு செய்கிறுந்தால், இதற்குள் அவர் பாடு வரீ காத்தியாகி இருக்கும்.

காங்கிரசல்லாத மந்திரிகள்
காலத்திலே இவ்விதம் நடந்திருந்தால், மேடைகளிலே
'காஜனை' கிளம்பி இருக்கும்.
யார் அப்படி வீட்டுப் பணம். கொண்டு
வந்து கொடுபு, புத்தெட்டவனே.
இவ்வளவு துப்புக் கெட்டவனுக்கு மத்தி
வேலை ஒரு கோ.

என்றெல்லாம் மட்டரகங்களை
பேசி இருக்கும்.

ஜனநாயகத்தின் கண்ணி
யத்தை மதித்து நடக்கும் நாடு
களிலே, ஒரு மந்திரி, இப்படி
ஒரு தவறு செய்திருந்தால்,
மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்வார்,
தான் பொறுப்பான பதவி
வகிப்பது தவறு என்று கூறி
ராஜினாமாச் செய்திருப்பார்.
இங்கேயோ, தவறு செய்யார், தப்பும்
நடக்கூகிறார்.

திருக்கிருர்களென்றும், அதுவும் அந்தக் கம்பெனிக்கு டைரக்டரான ஒருவர் கையெழுத்தின்மேல் பணம் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதாகவும், பணம் வாங்கின தேதியில்தான் அவர் டைரக்டராயிருப்பதாகவும், இப்படிப் பணம் கொடுத்திருப்பது கண்டிக்கத் தக்கதென்றும் கமிட்டி கூறுகிறது.

கொள்ளை போகிறது பணம் இவ்வண்ணம்; கோட்டை மீதேறிப் பேச வருகிறார் கோமான்.

நாற்றமடிக்கிறது ஊழல், நாட்டிலே பவனி வருகிறார் நேரு பண்டிதர்.

1-9-55 ல், கணக்கு ஆய் வாளர்கள், ரயில்வே தானியக் கடையில் நிர்வாக ஊழலின் விளைவாக ஆறு கோடி ரூபாய் நஷ்டம் ஏற்பட்டதை எடுத்துக் காட்டினர். -நேரு என்ன செய்தார்? சோவியத் நாட்டிலே தான் கண்ட சோபிதத்தை எடுத்துரைத்தார்—வாயைப் பிளந்துகொண்டு மக்கள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்—ஊழல் நிர்வாகத்தின் பொறுப்பாளர்கள், கண்ணைச் சிமிட்டிக்கொண்டு, புன்னகை செய்தனர்.

தானியம் வாங்கிய விலை 11 கோடி, விற்பனையானது 5 கோடி ரூபாய்க்கு, ஆறு கோடி நஷ்டம்.

ஆறு கோடி நஷ்டமா, அனியாயம், அனியாயம் என்று பேச்சு எழுந்ததும், பண்டிதர், பாரெல்லாம் பஞ்சு சீலம் எனும் கொள்கையை வரவேற்பதுபற்றிப் பேசலானார்.

4000 ரூபாய் பெறுமானமுள்ள ஓட்டை விமானத்தை மெருகு கொடுத்து 1,60,000 ரூபாய்க்கு விற்பனை செய்ததுடன், பழுது பார்த்த செலவு, டைரக்டர் ஊதியம் என்று பல புள்ளிகள் கொடுத்து பெரும் தொகையைப் பெற்றுக்கொண்டது, விமானக் கம்பெனி, சர்க்கார் விமானத் தொழிலை தேசிய மயமாக்கிய போது.

தம்பி, பெரிய விஷயங்களிலே தான் 'கோட்டை' விடுகிறார்கள் என்று எண்ணிக் கொள்ளாதே—மிக மிகச் சாமான்யர்களாகுட ஏமாறாத விஷயத்திலெல்லாம், 'சர்வ தேசப் புகழ்பெற்ற நேரு சர்க்கார்' எளிதாக ஏமாறுகிறது.

யார் வீட்டுப் பணம்?

இந்தியைப் பரப்பவேண்டும் என்று சொல்லித்தான், ஏராளமான பணத்தையும் நேரத்தையும், இங்கே பாழ்படுத்துகின்றனர். இதோடு, நின்றுவிடவில்லை, இந்த வெறியர்களின் பேராசை? இதோ பாருங்கள் ஒரு பட்டியல். இந்த இடங்களிலெல்லாம் இந்தியைப் பரப்புவதற்காக, டில்லி பீடம், பணம் செலவழிக்கிறதாம் — "மெயில்" தருகிறது இத்தகவலை.

நேபாளத்துக்கு:- இந்தி ஆசிரியர்கள்.

இந்தோனேஷியா:- அங்கே உள்ளகல்விக்கூடங்களுக்கு

இந்தியைப் பரப்ப பண உதவி.

மேற்கிந்தியத்திலு:- இந்தியைப் பரப்ப ரூ 75,000 மான்யம்.

தென்கிழக்காசியா:- இந்தியைப் பரப்புவதற்கென ரூ 50,000

கிழக்கு ஆபிரிகா:- 15 ஆசிரியர்களுக்கு இந்திச் சொல்லிக் கொடுப்பதற்காக மாதாமாதம் கௌரவச் சம்பளம் ஒவ்வொருவருக்கும் ரூபாய் 200

பீகிங், ஐரோப்பிய பல்கலைக் கழகங்கள்:- ஆகியவைகளுக்கும் பல இந்தி ஆசிரியர்கள் அனுப்பி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றனராம்.

குடி இருந்துகொண்டு 'வாடகை, தராமலிரும்பது அக்ரமம்; வாடகை வசூலிக்காமலிருப்பது ஏமாளித்தனம்! அல்லவா?

நேரு சர்க்கார், குடி இல்லாமலே வாடகை செலுத்துகிறது!

இதைக் கண்டிக்க எனக்கு வார்த்தை தெரியவில்லை—காங்கிரஸ் நண்பர்களே கேட்டுத் தெரிந்துகொள்!

4,60,000 ரூபாய் வாடகை செலுத்தியிருக்கிறது சர்க்காருடைய தபால் தந்தி இலாகா—கல்கத்தாவில் இரண்டு கட்டிடங்களுக்கு.

1948லிருந்து 1952 வரையில் வாடகை தந்திருக்கிறார்கள்—ஒரு நாள் கூட அதிலே வாழவில்லை!

தபால் தந்தி இலாகா அலுவலகத்துக்காகத்தான் 'பிரம்மாண்டமான, இரண்டு கட்டிடங்களை வாடகைக்கு எடுத்தனர்; ஏற்கனவே உள்ள அலுவலகக் கட்டிடம் காலாகி விட்டதால், புதுப்பித்துக் கட்டத்திட்டமிட்டனர், புதியகட்டிடம் எழும்வரையில் 'வாடகை, கட்டிடம் தேவை என்று எண்ணி, பெரியமாளிகைகள் இரண்டை வாடகைக்கு எடுத்து, ஒழுங்காக, வாடகைப் பணம் செலுத்திவந்தனர்;

அவ்விதம் செலுத்திய வாடகைப்பணம்தான் நாலு இலட்சத்து அறுபதாயிரம், ஆனால் திட்டமிட்டபடி, பழய கட்டிடத்தை இடிக்கவில்லை, வாடகை கட்டிடத்துக்கு அலுவலகத்தார்க்குடிபோகவில்லை, வாடகைப் பணத்தை மட்டும் கட்டிக்கொண்டு வரத்தவறவில்லை! ஏறக்குறைய ஐந்து இலட்ச ரூபாய் வாடகை செலுத்தியான பிறகு, கணக்கு ஆய்வாளர் பார்த்து, வீணாகையயா, வாடகை தருகிறீர்கள் என்று கேட்ட பிறகு தான், இந்திய சர்க்காருக்கு, காலியாக இருக்கும் கட்டிடத்துக்கு வாடகை செலுத்திவந்த ஏமாளித்தனம் தெரிந்தது. தெரிந்து? ஐந்து இலட்சம் கரைந்தது.

இவ்விதம் பழைய பணம், கோனாகிப் போன திட்டம், நாற்றமடிக்கும் ஊழல், வளர்ந்தபடி இருக்கக் காண்கிறோம். வெட்கமின்றி அமைச்சர் சொல்கிறார் தங்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்று.

ஊழல்கள் பெருகிய வண்ணமுள்ள பண்டிதரின் உலாவோ, நடந்த படி இருக்கிறது!!

அன்பன்,

அண்ணாதுரை.

END OF
ISSUE